

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 25 ΜΑΪΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 55ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΜΠΑΛΑΦΑΣ - ΧΑΜΝΤΑΝ

Κλιμάκωση της αλληλεγγύης

Πωλείται δίκαιο...

"Πόσα μπορείτε να δώσετε τέλος πάντων;" ρωτούσε μειδώντας ο πρόεδρος του πενταμελούς εφετείου που εκδίκασε την αίτηση αναστολής εκτέλεσης ποινής της Αναστασίας Βεζιρτζόγλου. Το ερώτημα αφορούσε φυσικά το ύψος της χρηματικής εγγύησης που θα εξασφάλιζε την ελευθερία της και θα "ικανοποιούσε το κοινό περί δικαίου αίσθημα". Τελικά, αφού επικρίθηκε επαρκώς η παρουσία της στο Πολυτεχνείο ("Τί ζητούσε μια δημόσια υπάλληλος σε μία κατάληψη", επαναλάμβανε ο πρόεδρος με στόμφο) και ενημερώθηκε το ακροατήριο για τις άρτιες νοσοκομειακές εγκαταστάσεις των φυλακών, η συμφωνία -συγγνώμη, η απόφαση- έκλεισε στις 150000 δρχ., παράλληλα με την υποχρεωτική εμφάνισή της σε αστυνομικό τμήμα κάθε 1η του μήνα.

Την ίδια ώρα και μέρα (Δευτέρα 20 Μάη) στο δεύτερο όροφο του ίδιου δικαστικού μεγάρου (στο Εφετείο Αθηνών αναφερό-

μαστε) οι οικονομικές απαιτήσεις ήταν κατά τι υψηλότερες. Η αίτηση αναστολής εκτέλεσης ποινής του Θοδωρή Τριανταφύλλη (6χρονη φυλάκιση για κλοπές 200 και πλέον εκατομμυρίων στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το '90) έγινε ανέλπιστα δεκτή, μετά τις παρατηρήσεις τύπου "Για τόσα εκατομμύρια θα έπρεπε να είχατε δικαστεί ισόβια" του προεδρείου και των απαξιωτικών χαρακτηρισμών για τον πολιτικό χώρο από τον οποίο προέρχεται.

Στην περίπτωση αυτή το δίκαιο πουλήθηκε στην τιμή 500.000 δρχ. και την υποχρεωτική εμφάνιση του Θοδωρή δύο φορές το μήνα σε αστυνομικό τμήμα, καθώς και απαγόρευση εξόδου από τη χώρα. Σε αντίθεση με την Τασία, ο Θοδωρής δε διέθετε το παραπάνω ποσό.

Παραμένει φυλακισμένος μέχρι να καταφέρει να συγκεντρώσει το αντίτιμο της ελευθερίας του.

Θα τον αφήσουμε μόνο του;

Την Πέμπτη 23/2 πραγματοποιήθηκε συναυλία για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων Γιώργου Μπαλάφα και Μωχάμεντ Χαμντάν από την Επιτροπή Αλληλεγγύης. Τη συναυλία παρακολούθησαν γύρω στα 2.500 άτομα. Στη συνέχεια περίπου χίλιοι συγκρότησαν πορεία αλληλεγγύης προς την Αμερικάνικη Πρεσβεία. Όπως το συνηθίζουν σε πορείες αλληλεγγύης, οι δυνάμεις των ΜΑΤ έκαναν ιδιαίτερως αισθητή την παρουσία τους.

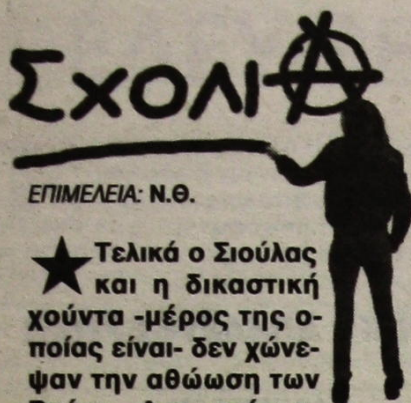
Κατά τη διάρκεια της συναυλίας, αλλά και αργότερα στη πορεία, ακούστηκαν συνθήματα ενάντια στην κρατική καταστολή, τη δικαστική χούντα και τις βορειοαμερικάνικες επεμβάσεις. Επιπλέον εκδηλώθηκε η θέληση ενός κόσμου να μην αφήσει κανένα αγωνιστή στα χέρια του κράτους, η θέληση να προταχθεί η κοινωνική αλληλεγγύη σαν θεμελιώδης στάση ζωής και αγώνα.

Σε γενικές γραμμές η όλη εκδήλωση ήταν ικανοποιητική. Και αυτό γιατί κατάφερε να αναθερμάνει το ενδιαφέρον για το Γιώργο Μπαλάφα το οποίο είχε ατονήσει μετά τη δεκαετή καταδίκη του. Σε ότι αφορά τον Χαμντάν η συναυλία έκανε γνωστό το γεγονός ότι, σύμφωνα με τις δικονομικές διατάξεις, πρέπει να απελευθερωθεί ύστερα από 8 χρόνια κράτησης στις φυλακές του ελληνικού κράτους.

Στα θετικά της συναυλίας καταγράφεται η πολύ καλή προπαγάνδισή της, που είχε σαν αποτέλεσμα την μεγάλη προσέλευση κόσμου. Επίσης ότι η υπεράσπιση Μπαλάφα-Χαμντάν έγινε και πάλι υπόθεση του κόσμου που κατεβαίνει στο δρόμο, αμφισβητώντας έμπρακτα τις κυρίαρχες επιλογές. Ξέφυγε δηλαδή από τα στενά πλαίσια της αυστηρά δικονομικής υπεράσπισης και απέκτησε ευρύτερη κοινωνική απήχηση.

Στα αρνητικά καταγράφεται το γεγονός ότι δεν έγινε απολύτως κατανοητή η σύνδεση Μπαλάφα-Χαμντάν. Δεν έγινε δηλαδή πασιφανές ότι, εκτός του ότι είναι πολιτικοί κρατούμενοι, είναι και οι δύο θύματα των σκοτει-

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Θ.

★ Τελικά ο Σιούλας και η δικαστική χούντα -μέρος της οποίας είναι- δεν χώνεψαν την αθώωση των Ρούση - Διαμαντόπουλου. Η έφεση όμως κατά της αθωωτικής απόφασης κατατέθηκε μόνο εις βάρος του Ρούση. Μήπως έπαιξε ρόλο και το ότι ο Διαμαντόπουλος είχε για συνήγορο τον Λουκουρέζο;

★ Ο οποίος -Λουκουρέζος- μάλλον την πάτησε με τον τελευταίο των πελατών του, το Βαγιώνη. Η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης τους σε νέες περιπέτειες...

★ Η αχαριστία των συνταξιούχων μετά τη γενναία αύξηση των 6000 δρχ. που τους δόθηκε, είναι άνευ προηγουμένου. Άκου κατάληψη του Υπουργείου Οικονομικών! Μα, δεν έχουν καταλάβει ότι στην εποχή της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης σκοτώνουν τ' άλογα όταν γεράσουν;

★ Λαμβάνουν τελικά και επίσημα δράση τα ειδικά εκπαιδευμένα σκυλιά των μπάτσων, με σκοπό τη σύλληψη όσων συμμετέχουν σε "έκτροπα δημοσίων συγκεντρώσεων".

★ Σκυλιά φυλάτε τ' αφεντικά σας.

★ Και τα πρώτα θύματα από τη "νόσο των τρελών αγελάδων" στην Ελλάδα. Μετά τη ραδιενέργεια του "υπαρκτού σοσιαλισμού" τους, να και οι "τρελές αγελάδες" του νεοφιλελευθερισμού τους.

★ Ενεχειρίσθει βοήθεια 500.000 δολαρίων από το ελληνικό κράτος, το νεοσύστατο "αδελφό και φίλο" κράτος της Παλαιστίνης... Η Ελλάς ειλικρινής φίλος του παλαιστινιακού λαού... Ο Μωχάμετ Χαμντάν τί γνώμη νά 'χει άραγε;

★ 15ο συνέδριο του Κ.Κ.Ε.: Το αστικό κράτος τρέμει τους ντούρους επαναστάτες του Περισσού. Και μη χειρότερα...

★ Πάντως το "κλου" της εβδομάδας ήταν οι δηλώσεις Πάγκαλου για το αξιόμαχο της στρατιωτικής ηγεσίας. Ίδιος ο παππούς του, το άτιμο...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΑΤΡΑΣ:

Αντίσταση στην κρατική καταστολή

Πέρασαν ήδη 7 μήνες από τότε που το Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας άρχισε τη λειτουργία του. Τότε, όπως και σήμερα, μιλάγαμε για την φτώχεια, την ανεργία, την περιθωριοποίηση, τους εκβιασμούς για το μεροκάματο, την καταστολή, την πολιτιστική ισοπέδωση, την περιβαλλοντική καταστροφή, το ρατσισμό κλπ. Τότε, όπως και σήμερα, τονίζαμε από τη μία την πλήρη υποταγή του ελληνικού κράτους στο διεθυντήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στις επιθυμίες των πλανηταρχών και από την άλλη τη δημιουργία στο εσωτερικό του ενός μπλοκ εξουσίας, που συσπειρώνει μιζαδόρους και τυχοδιώκτες κάθε λογής, τεχνοκράτες, εφοπλιστές, εργολάβους και μιντιάρχες, που προωθούν την άγρια λιτότητα και την αποχαύνωση.

Πιστεύαμε και πιστεύουμε ότι, όσο πιο έντονη γίνεται η ανάγκη για συλλογική αντιμετώπιση της επίθεσης που υφίσταμεθα, τόσο πιο φανερή γίνεται η αδυναμία των παραδοσιακών μορφών οργάνωσης (κόμματα, ομάδες, πρωτοβουλίες κλπ). Γι' αυτό κι εμείς, άτομα με διαφορετικές ιδεολογικές καταβολές, αλλά κοινή

την επιθυμία της ανατροπής της σημερινής κατάστασης, δημιουργήσαμε το Κ.Κ.Π., στηριγμένοι στις δικές μας δυνάμεις, με βάση τις αρχές της αυτοοργάνωσης και της άμεσης δημοκρατίας.

Σ' αυτό το 7μηνο δημιουργήσαμε ομάδες εργασίας (για τους εργατικούς αγώνες 1989 - 1993, για την πόλη και για τον πολιτισμό), διοργανώσαμε εκδηλώσεις για το Πολυτεχνείο και την μεταπολίτευση, για τους Ζαπατίστας και την Ισπανική Επανάσταση του '36. Αντιδράσαμε σε ζητήματα καταστολής (π.χ. καταδίκη Μπαλάφα), συμμετείχαμε στις πορείες του Πολυτεχνείου και της Πρωτομαγιάς, ενώ παράλληλα δημιουργήσαμε βιβλιοθήκη, λειτουργούμε εβδομαδιαία βιντεολέσχη και οργανώσαμε -λαϊκές και ροκ- συναυλίες και πάρτυ.

Πολλοί άνθρωποι από την πόλη μας, αγκάλισαν τις αρχικές μας αυτές προσπάθειες και συμμετείχαν ενεργά στις διάφορες εκδηλώσεις. Αυτός, όμως, πρέπει να είναι και ο λόγος που τα "λαγωνικά" της Ασφάλειας Πατρών, δεν μας αφήνουν σε ησυχία τον τελευταίο καιρό. Μια μεθοδευμένη επιχείρηση τρομοκράτησης όσων παρακολουθούν

τις εκδηλώσεις ή δραστηριότητες του Κ.Κ.Π. βρίσκεται σε εξέλιξη. Απροκάλυπτη παρακολούθηση του Κέντρου με βάρδιες από νυσταλέους αστυνομικούς με πολιτικά, αναγνωρίσεις στοιχείων και προσαγωγές στην Ασφάλεια που συνοδεύονται από γλοιώδεις ψευδοανακρίσεις, με αποκορύφωμα στο διήμερο εκδηλώσεων 7-8 Μαΐου για την Ισπανία του '36 (στο οποίο συμμετείχε πλήθος ανθρώπων κάθε ηλικίας και πολιτικής τοποθέτησης), όπου μετά το τέλος της προγραμματισμένης συναυλίας συνελήφθησαν και προηλακίστηκαν -χωρίς λόγο- άνθρωποι που την παρακολούθησαν, αλλά και το ίδιο το συγκρότημα!!!

Ο στόχος είναι πια προφανής. Εκφοβισμός όσων συμμετέχουν ή απλά παρακολουθούν τις δραστηριότητες του Κέντρου, με σκοπό την πλήρη περιθωριοποίηση του και τη μετατροπή του σε εύκολο στόχο για μελλοντικές σκευωρίες -κατά την πάγια τακτική των δικωτικών μηχανισμών.

Καταγγέλλουμε λοιπόν, σε κάθε ευαίσθητο σημείο και αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας, την τακτική των "σαϊνιδιών" της Ασφάλειας, γιατί τη στιγμή που η

πόλη έχει μετατραπεί σε παγκόσμιο κόμβο διακίνησης σκληρών ναρκωτικών και σε κέντρο σωματεμπορίας δύστυχων γυναικών από την ανατολική Ευρώπη, αυτοί ανακάλυψαν το νέο "εχθρό" της κρατικής ασφάλειας στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας.

Δηλώνουμε ότι δεν θα ανεχθούμε από εδώ και πέρα καμία παραβίαση των κεκτημένων πολιτικών και κοινωνικών ελευθεριών (που κατοχυρώνονται ακόμα και από το Σύνταγμα), ούτε την προσβολή της προσωπικότητας όσων επιθυμούν να παρακολουθούν τις δραστηριότητες του Κοινωνικού Κέντρου Πάτρας.

Κρίνουμε ότι η ένταση των φαινομένων καταστολής και αστυνομικής αυθαιρεσίας στην πόλη μας έχει σαν σκοπό να εμποδιστεί η δημιουργία αυτόνομων και μη χειραγωγισμών κοινωνικών αντιστάσεων και πρωτοβουλιών και η παραπέρα σύνθεσή τους. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου, ότι την ίδια περίοδο, βρίσκεται σε εξέλιξη η προσπάθεια ουσιαστικής αποφυλάκισης του δολοφόνου Γ.Καλαμπόκα. Και ο νούν νοεϊτώ...

Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας

Η παρακάτω αφίσα κυκλοφόρησε με αφορμή την συμπλήρωση (στις 15 Απρίλη) 8 χρόνων λειτουργίας της κατάληψης της Λέας Καραγιάννη 37. Υπενθυμίζουμε ότι στις 8 Μάη δικάστηκαν τέσσερις σύντροφοι που είχαν συλληφθεί στην κατάληψη, στις 17 Νοέμβρη του '94, μετά από συντονισμένη έφοδο των δυνάμεων καταστολής στα 4 κατειλημμένα σπίτια της Αθήνας. Τελικά αποδείχθηκε η σκοπιμότητα των προληπτικών συλλήψεων για τις μεθοδεύσεις εκείνης της περιόδου, και οι τέσσερις σύντροφοι αθώωθηκαν (κατά πλειοψηφία), για τις κατηγορίες της οπλοκατοχής και της παράβασης του νόμου περί τηλεπικοινωνιών.

"Στους δύσκολους καιρούς δεν εγκατέλειψα ποτέ την πόλη, στους καλούς καιρούς δεν απέκτησα καθόλου συμφέροντα, στους απελπιστικούς δε φοβήθηκα τίποτα..."

1988 - 1996
Δ.Κ. 37

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118.343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Στις 22.3.1996, προσαχθήκανε για εξακρίβωση στοιχείων στο αστυνομικό τμήμα Αμαρουσίου ο Π.Σαφάρης, ο Ν.Ραγκούσης και ο Κ.Σταθάκης. Το ίδιο βράδυ στην περιοχή της Παλλήνης γίνονται 2 εμπρησμοί σχολικών λεωφορείων. Οι δικαστικές αρχές έχουν στα χέρια τους ένα πολύτιμο στοιχείο που θα δώσει την εκκίνηση για τη δίωξή τους: τη συμμετοχή των τριών στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό και αναρχικό χώρο καθώς και τη σύλληψή τους στο Πολυτεχνείο '95.

Στη συνέχεια, γίνονται ανακρίσεις και ακολουθεί η γνωστή τακτική του δόλου, του εκφοβισμού και της σωματικής βίας για την απόσπαση ομολογιών μιας κι "έπρεπε οπωσδήποτε" να αποδειχθεί η ενοχή τους.

Το κατηγορητήριο της Ασφάλειας σφραγίζεται με συνοπτικές διαδικασίες από εισαγγελέα και ανακριτή και οι 3 οδηγούνται στις φυλακές ανηλίκων, υπόδικοι για τους παραπάνω εμπρησμούς. Δεν είναι η πρώτη φορά που το κράτος ποινικοποιεί τον αγώνα των ζωντανότερων κομματιών της κοινωνίας, στέλνοντας ανθρώπους στα δικαστήρια και τις φυλακές, κρατώντας τους έτσι σε ομηρία. Σαφέστατα οι θεσμοί της εξουσίας καταδεικνύουν την εκδικητική τους μανία και την προσπάθειά τους να κάμψουν τις κοινωνικές αντιστάσεις.

Δεν είναι ούτε η τελευταία που, θέλοντας να επεκτείνει ένα καθεστώς γενικευμένης αιχμαλωσίας και να επιβάλλει την απονεύρωση της κοινωνίας, τρομοκρατεί δημιουργώντας παραδείγματα προς αποφυγή και διασφαλίζοντας την κυριαρχία του.

Πρωταγωνιστικό και συμπληρωματικό ρόλο στο κατασταλτικό έργο έχουν οι άνθρωποι του θεάματος, τα "ερπετά" των ΜΜΕ, που διαστρεβλώνουν κάθε αλήθεια προς όφελος της ύπαρξης των αφεντικών τους.

Να μην αφήσουμε το κράτος του "φιλελευθερισμού" να συντρίψει κάθε εστία αντίστασης που οδεύει προς την κοινωνική απελευθέρωση.

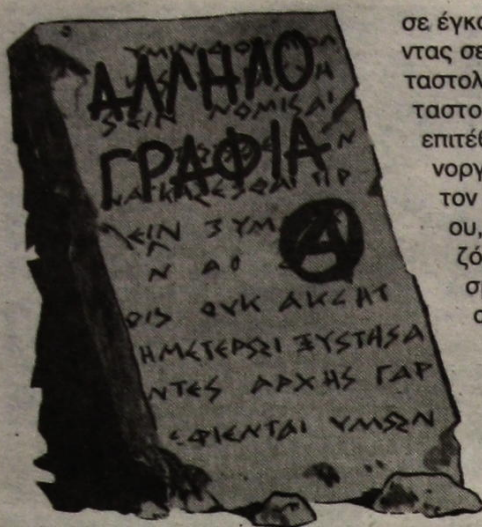
Αγωνιζόμαστε για τη ζωή που αποδεδειγμένα μας αρνούνται, κάνοντας την αλληλεγγύη όπλο στα χέρια μας.

Αξιοπρέπεια, αυτοοργάνωση και άμεση δράση.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΩΣΤΑ ΣΤΑΘΑΚΗ, ΠΕΡΙΚΛΗ ΣΑΦΑΡΗ ΚΑΙ ΝΙΚΟ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

(από προκήρυξη που μοιράστηκε στην Αθήνα)

★ Το ημερολόγιο του ΑΛΦΑ, η μπροσούρα του Lusmore, η συλλογή φωτογραφιών και κειμένων της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας καθώς και η μπροσούρα για τη συνθήκη Σένγκεν, διατίθενται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο της Villa Barbara (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Θεσσαλονίκη), στο Αυτόνομο Στέκι Καβάλας (Φιλίππου 46), στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμαδού 38). Στέλνονται και ταχυδρομικά -με αντικαταβολή- με ένα τηλεφώνημα στα γραφεία του ΑΛΦΑ (Τετάρτη και Πέμπτη βράδυ στο 6458112).

Διαπιστώθηκε περίτρανα ότι το Κράτος και οι έχοντες την εξουσία, δεν εφυσχάζουν ποτέ. Κάθε ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ που δημιουργείται εναντίον της εξουσίας τους ενοχλεί, τους προβληματίζει και το ερευνούν.

Στην περίπτωση μας ο προβληματισμός και η έρευνα αφορά τον αντιεξουσιαστικό, αναρχικό χώρο στο Πολυτεχνείο του 1995 και έχει τον πρώτο ρόλο και θα έλεγα ότι είναι το κυρίαρχο πρόβλημα. Είναι ευνόητο ότι στο Πολυτεχνείο του 1995 δεν ήταν λίγοι εξεγερμένοι μέσα.

Στο Πολυτεχνείο της 17 Νοέμβρη '95 υπήρξε μια εκρηκτική εξέγερση ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Στην πλειοψηφία τους προέρχονταν από τον αντιεξουσιαστικό χώρο.

Χρησιμοποιήθηκε η μικροφωνική του Μετσόβιου με αρκετά ορθό λόγο. Συσπείρωσε και ένωσε εκατοντάδες, μέχρι 3000 άτομα που παρέμειναν μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο σε δύναμη αντίστασης, εξέγερσης και αλληλεγγύης.

Δημιουργήθηκε για τα σημερινά (νεκρά-αγωνιστικά) δεδομένα, η εξέγερση ανάγκης, εξέγερση ιδεών, η εξέγερση για το δικαίωμα στη ζωή και έκρηξη οργής υπερ μιας κοινωνίας με αξίες και ιδανικά. Υπήρξε ο παλμός του οργισμένου, καταπιεσμένου νεολαίου, ο παλμός του φοιτητή, του ανέργου, του εργάτη, ήταν ο συνειδητός αντιεξουσιαστής ή το ένστικτο αντίστασης, το ένστικτο εξέγερσης ενάντια στο παρελθόν και στο μέλλον που συνεχίζει το Κράτος ανενόχλητο να προωθεί. Υπήρξε το ξέσπασμα αντίστασης και συνειδησης για αλληλεγγύη προς τους φυλακισμένους πολιτικούς κρατούμενους και η ανάγκη αλληλεγγύης για τη βία και το βιασμό ζωής που υφίστανται καθημερινά οι ποινικοί κρατούμενοι.

Όλα τα παραπάνω τα διπίστω-

σε έγκαιρα το Κράτος και βάζοντας σε εφαρμογή τα σχέδια καταστολής, (γιατί μόνο με την καταστολή επιβιώνει το Κράτος), επιτέθηκαν και έδιωξαν τους ανοργάνωτους διαδηλωτές από τον περίγυρο του Πολυτεχνείου, τους 2000 με 3000 αγωνιζόμενους και προβληματισμένους που ήταν εκεί για συμπάρασταση στους έγκλειστους.

Επομένως είναι αυτονόητο, από και πέρα τα πράγματα πήραν το δρόμο τους. Μέσα στο Πολυτεχνείο υπήρχαν εκατοντάδες με 2000 άτομα. Μεταξύ αυτών

500 εναπομείναντες, κύρια του Αναρχικού-Αντιεξουσιαστικού χώρου δηλαδή λαυράκι για το Κράτος. Εντολή: Κανένας να μην πλησιάσει και κανένας να μην αποδράσει. Τους θέλουμε όλους ομήρους. Διακριτική συμφωνία; Καμιά βοήθεια-αλληλεγγύη απ' έξω; Εννοείται ούτε δικηγόροι ευαισθητοποιημένοι, ούτε δημοσιογράφοι από λόγους δεοντολογίας! ούτε οι υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αριστεροί και αριστεριστές. Η αλληλεγγύη υπερ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εδώ στο Εθνικό Μετσόβιο '95 αυτοκαταστάθηκε.

Καμιά ανάγκη για αλληλεγγύη για συμπάρασταση. Καμιά οργή αξιοπρέπειας, παρά μόνο κάποιες υποκριτικές συζητήσεις και υποκριτικές ανησυχίες για κάποια πορεία προς το Πολυτεχνείο από αριστεριστές που ποτέ δεν πραγματοποιήθηκαν. Γιατί άραγε;

Φυσικά εκτός των τειχών του Πολυτεχνείου εξαφανισμένοι από τον υποτιθέμενο φυσικό του χώρο, ο καθηγητής πρύτανης Μαρκάτος, ο οποίος έδινε συνεχώς μόνο συνεντεύξεις στα κανάλια του τρόμου και ήταν σα να βρισκόταν εκτός τόπου και χρόνου. Εξαφανισμένοι και πουλημένοι επίσης, αρκετοί καθηγητές και βοηθοί χρήσιμοι για τους έγκλειστους.

Γιατί άραγε; Και απ' έξω αντί όλων αυτών των ευαίσθητων προοδευτικών για αλληλεγγύη; Τι υπήρχε; Υπήρχε μόνο ο θάνατος που παραμόνευε με όπλα, γκλοπς, ασπίδες και τα δακρυγόνα του θανάτου. Μόνο ΜΑΤ, ΕΚΑΜ, ανθρωποειδή αποβράσματα, ρομποτοειδή, δολοφόνοι, "αντιτρομοκρατικά". Υπήρξε απ' έξω ένα Αστυνομικό Διευθυντήριο, έτοιμο να εξευτελίσει κάθε ανθρώπινη αξία. Εδώ είναι απαραίτητο να επισημάνουμε και τον υπερβάλλοντα ζήλο της πυροσβεστικής μανίας με το νερό να τρέχει! Αφθονο στο προαύλιο του Πολυτεχνείου '95 και στα κορμιά των ανθρώπων. Η πυροσβεστική στην υπηρεσία του δικαίου εναντίον του άδικου!!

Το πρόβλημα σήμερα είναι ότι είμαστε και στα χαρτιά πλέον κυνηγημένοι και όμηροι του κρά-

τους. Το πρόβλημα πάντα παραμένει και θα παραμένει ανοιχτό εκτός και αν εμείς το αντιμετωπίσουμε ατομικά και συλλογικά ενωμένοι.

Τελειώνοντας εύχομαι και ελπίζω ότι βάζω με τις μικρές μου σκέψεις ένα λιθάρι για να λειτουργήσει η λογική. (Η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση).

Αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι, προοδευτικοί οι κατάδικες του Κράτους δεν τελείωσαν, και ίσως ακόμα δεν άρχισαν. Δεχόμαστε μεγάλης ισχύος επίθεση από το Κράτος, δικαστές και οι δυνάμεις που διαθέτουμε είναι μικρές και ανοργάνωτες. Πρέπει να λειτουργήσει συνειδητά πλέον ο χείμαρρος οργής υπερ των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου. Είναι καιρός να απομειώσουμε τις προσωπικές μας εμπάθειες και να προβληματιστούμε υπερ της ιδεολογικής συμπίεσης.

Να μειώσουμε την ακροαματική λογοδιάρροια και τις ηγετικές μας εξάρσεις-παρωπίδες, οι μονοπωλούντες την κάθε συνέλευση, την κάθε αγωνιστική δράση. Δε χρειάζονται μόνο οι παντογνώστες του κινήματος, χρειάζομαστε όλους. Στην ιστορία και στους αγώνες είμαστε χρήσιμοι όλοι και πρέπει να είμαστε ισότιμοι όλοι και ταυτόχρονα να προσβέουμε το ισάξιο όλοι. Αναρχία λοιπόν! Πρέπει να κατευθύνουμε τη σκέψη, το λόγο και την πρακτική μας προς τον πραγματικό εχθρό μας.

Να διευκρινίσουμε επιτέλους στη συνείδησή μας ότι οι μεταξύ μας προσωπικές ή ιδεολογικές διαφορές δεν είναι ουσιαστικές, ΔΗΛΑΔΗ να διαφοροποιούμαστε αν θέλετε σε οποιοδήποτε άλλο τομέα δράσης, θέσης, αλλά όχι σε υποθέσεις όπως αυτή του Πολυτεχνείου όπου η ενότητα είναι αναγκαία.

Τέλος ο αγώνας, η αντίσταση, η επανάσταση ελπίδας, όλα συνεχίζονται, είτε ειρηνικά είτε βίαια.

Αντι-όργουελ, Αθήνα

Ενας τρόπος ευαισθητοποίησης σε ζητήματα σκοτεινά και πνιγμένα, είναι να τα ανακινήσουμε σε ημέρες αφιερωμένες σε μεγάλες ιδέες και ιδανικά, καθώς υπάρχει μια μικρή πιθανότητα ο ακροατής ή ο αναγνώστης να βιώσει και να συνδυάσει έστω και για μια στιγμή τη δική του πραγματικότητα και τις δικές του επιθυμίες με κάποιες πραγματικές άλλων ανθρώπων που δεν είχε την ατυχία να γνωρίσει. Αυτό ισχύει για τους κοινωνικούς κρατούμενους όπως είναι η συντριπτική πλειοψηφία των ποινικών κρατουμένων που είτε για λόγους επιλογής των τρόπων που αντιλαμβάνονται την προσωπική τους απόλαυση-χρήστες ναρκωτικών-είτε γιατί έχουν την επιθυμία να χαίρονται τα λεγόμενα υλικά αγαθά και υπηρεσίες, όπως ακριβώς βλέπουν να τα χαί-

Ευχαριστούμε τους φαντάρους Κ. Γ. στα Γιάννενα και Η.Π. στη Ρόδο για τα καλά τους λόγια καθώς και το σύντροφο Χ.Μ. από τα Τρίκαλα (το πακέτο σου ήδη αποστάληκε). Παρακαλούμε τη Ν.Ι.Ζ. να ξαναστείλει το fax (αυτό που λάβαμε δεν διαβάζεται).

ΚΑΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΓΛΥΤΩΣΕΙ...

Πέμπτη, 23 Μαΐου. Στην Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου γινόταν η τελετή θεμελίωσης μιας ...εκκλησίας, παρουσία του πρύτανη Μαρκάτου, μερικών παπάδων και αρκετών δεκάδων κακόμοιρων καθηγητών. Στην τελετή αυτή αποφασίσαμε να δώσουμε το δικό μας στίγμα, στέλνοντας με αυγά, γισούρια κλπ. τα κοστούμια, τα ράσα και τα καλυμαύχια αρκετών επίτιμων στο καθαριστήριο, μαζί και του Κου Μαρκάτου.

Πραγματοποιήσαμε τη συγκεκριμένη ενέργεια στα πλαίσια ενός και μόνο στόχου, όσον αφορά τους καθηγητές και τις πρυτανικές αρχές: Να τους κάνουμε το βίο αβίωτο.

Ο ρόλος τους στην προαγωγή μιας γνώσης όλο και πιο υποταγμένης στις σύγχρονες ανάγκες της καταπίεσης, όλο και πιο αντιθετικής στις πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες και επιθυμίες, είναι παντού και πάντα δεδομένος. Όπως δεδομένες είναι και οι καλές υπηρεσίες που δεν παρέλειψαν και προσφέρουν -ειδικά ο Μαρκάτος- τον περασμένο Νοέμβρη για την τήρηση της Δημόσιας Τάξης δηλαδή για τη σύλληψη των 500 περίπου καταληψιών του Πολυτεχνείου.

Μπορούμε, συνεπώς, απέναντι σε κάποιους από τους υπεύθυνους των μαζικών συλλήψεων, δικών και καταδικών (και ενδεχόμενων φυλακίσεων, αφού για κάποιους καταδικασθέντες η έφεση δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα) να διεκδικούμε το δικαίωμα μιας απάντησης, καθορίζοντας το δυναμισμό και το ύφος της κάθε φορά, ανάλογα με τις περιστάσεις.

"Η μόρφωση αυτή μοιράζει χειροπέδες". Ο συρφετός αυτός πρυτάνεων και λοιπών φρόντιζε πάντα να κάνει πραγματικότητα την παραπάνω φράση με τον πιο αποδοτικό για τους εξουσιαστές τρόπο, προκειμένου να αποκομίζει όσο το δυνατόν περισσότερα οφέλη στην εκπαιδευτική και κοινωνική ιεραρχία. Τώρα, οι εν λόγω κύριοι μοιράζουν και τις κανονικές χειροπέδες της αστυνομίας.

Επειδή, όμως, δεν έχουμε καμία διάθεση να καθόμαστε να μας φοράνε χειροπέδες, κυριολεκτικά ή μεταφορικά, ό,τι έγινε ήταν ένα πρώτο βήμα...

ΤΑ ΣΚΑΤΟΠΑΙΔΑ ΠΟΥ ΦΥΤΡΩΣΑΝ ΣΤΑ ΙΕΡΑ ΣΑΣ ΧΩΜΑΤΑ

ρεται η πλειοψηφία, ενώ δε βρίσκονται στο κατάλληλο σκαλοπάτι της κοινωνικής πυραμίδας, είτε γιατί στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν τη λεγόμενη "αξιόπρεπή" ζωή ανοίχτηκαν περισσότερο απ' όσο έπρεπε και όταν δε διαθέτεις το χρήμα να πληρώσεις τα χρέη σου βρίσκεται πάντα ένα κατάλληλο κελί. Υπάρχει ακόμα μια ομάδα κοινωνικών κρατουμένων, για την οποία θα μιλήσουμε, η οποία δε διαθέτει ούτε τα έσχατα μέσα των ποινικών ή των πολιτικών κρατούμενων για να αμυνθεί απέναντι στους καταπατητές των στοιχειωδών από τα δικαιώματα του ανθρώπου, που δεν μπορεί ούτε να εξεγερθεί ούτε να προχωρήσει σε απεργία πείνας, και το χειρότερο απ' όλα, αυτοί οι άνθρωποι υπομένουν ποινές πολυετούς απόλυτης κάθειρξης, δέσμιος της εξουσίας της "επιστήμης" για το "δικό τους καλό". Είναι οι απόλυτοι κρατούμενοι τμημάτων των δημόσιων ψυχιατρικών και των ιδιωτικών ψυχιατρικών κλινικών.

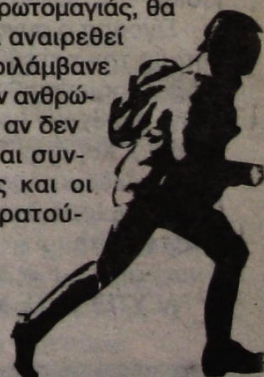
Απόλυτοι κρατούμενοι. Ο ποινικός ή πολιτικός κρατούμενος διαθέτει ένα όπλο και ένα δικαίωμα. Λέγεται προσωπικότητα. Ακόμα και τα πιο βάρβαρα καθεστώτα, ακόμα και ο ολοκληρωτισμός που γνώρισαν στην Ευρώπη του Χίτλερ και του Στάλιν, στηριζόταν σε αυτή την έννοια, σε αυτό το ανθρώπινο χαρακτηριστικό. Προσωπικότητα σημαίνει ευθύνη. Ευθύνη για την ανυπακοή στις διαταγές, ευθύνη για την παρεκτροπή από τους κανονισμούς και αντίστοιχη τιμωρία. Στους ψυχιατρικούς ασθενείς δεν αναγνωρίζεται η ύπαρξη προσωπικότητας, ή διαφορετικά η ευθύνη. Η παρεκτροπή, η ανυπακοή δεν τιμωρούνται, "θεραπεύονται". "Θεραπεία" με καταστολή ή και καταστροφή του ίδιου του βιολογικού, του φυσικού ανθρώπινου υπόβαθρου, μέσω

της "χημειοθεραπείας".

Η άρνηση του ψυχιατρικού ασθενούς να πάρει τα φάρμακα ή τροφή, η προσπάθειά του να αποδράσει, η άρνησή του να υπακούσει στις εντολές του προσωπικού, θα αντιμετωπιστεί σαν εκδήλωση της ασθένειάς του, θα κατασταλεί στην πρώτη εκδήλωσή αυτής της πράξης ταυτόχρονα με την καταστολή της ψυχικής διαθέσεως, την καταστροφή των συνειρμών και των συλλογισμών που τον οδήγησαν εκεί, ακόμα και της δυνατότητας να επαναλάβει σε σύντομο χρονικό διάστημα αντίστοιχους συνειρμούς και συλλογισμούς. Αν οι "ειδικοί" του ψυχικού κόσμου κρίνουν ότι συνεχίζεται η παράτυπη συμπεριφορά, δηλαδή ότι αντιδρά έντονα με διάφορους τρόπους σε μια μη φυσιολογική συνθήκη όπως αυτή της παρά τη θέλησή του κράτησης, θα συνεχίσουν τη "θεραπεία" ισόβια. Τα τμήματα των χρονίων των ψυχιατρικών νοσοκομείων και οι ιδιωτικές κλινικές είναι γεμάτα από κόσμο ο οποίος από τη μια αρνείται να προσαρμόσει τη συμπεριφορά του στα "κανονικά" πλαίσια ή ακόμα έχει ξεχάσει ποια είναι αυτά τα πλαίσια και από την άλλη δε διαθέτει ανθρώπους που να αναλάβουν την ευθύνη για την έξοδό τους και την επανα-κοινωνικοποίηση μετά από αυτό το εφιαλτικό γεγονός.

Η πρόταση ελευθερίας και δικαιοσύνης που φέρνει μέσα της η μέρα της Πρωτομαγιάς, θα κινδύνευε να αναιρεθεί αν δε συμπεριλάμβανε το σύνολο των ανθρώπων όντων, αν δεν ήθελε να είναι συν-κοινωνοί της και οι κοινωνικοί κρατούμενοι.

Σ. Δ. Θεσσαλονίκη

Αλφα
ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 55

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
e-mail: alfanarc@athena.compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Για τους 526 καταληψίες του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για εγγυήσεις σε τυχόν σταδίκες. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

Ανακαλύπτοντας την επανάσταση!

Την Τετάρτη 22 Μαΐου ήταν η μέρα έναρξης του 15ου συνεδρίου του ΚΚΕ, που ξεκίνησε με ομιλία της γενικής γραμματέας του, Αλέκας Παπαρήγα. Αρκετά τα ευτράπελα της ομιλίας της αλλά και άκρως διασκεδαστικά. Το ΚΚΕ σκοπεύει να συγκροτήσει αντιμονοπωλιακό, αντιϊμπεριαλιστικό μέτωπο που όμως αποκλείει κάθε πολιτική δύναμη πέρα από το ίδιο. Ανακάλυψε ή μάλλον διαπίστωσε ότι στις χώρες του κάποτε υπαρκτού σοσιαλισμού γίνονταν προσπάθεια για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Ως νέος Νοστράδαμος προφήτεψε ότι θα ξεσπάσει νέος κύκλος επαναστατικών κινημάτων και νέων σοσιαλιστικών επαναστάσεων.

Στις προσυνεδριακές διαδικασίες του κόμματος έφτασε το θράσος τους σε υπερμεγέθεις διαστάσεις, διατυπώνοντας την

άποψη ότι το πέρασμα προς τον σοσιαλισμό θα γίνει και με μέσα εξωκοινοβουλευτικά, δηλαδή ένοπλο αγώνα. Πληροφορίες μας λένε ότι με την λήξη του συνεδρίου θα εκφραστεί η ακλόνητη άποψη ότι οι αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες είναι πια ώριμες για το πέρασμα προς τον κομμουνισμό χωρίς να υπάρξουν προηγουμένως μεταβατικά στάδια. Παπαρήγα ο νέος Λένιν.

Είναι φανερό τι σκόπευε η Παπαρήγα εκφωνώντας έναν τέτοιο λόγο. Από τη μια να τελειώνει με τις αντιπαλότητες στο εσωτερικό του κόμματος. Είναι γνωστή η θέση του βουλευτή του ΚΚΕ Κωστόπουλου για συνεργασία με κεντροαριστερά σχήματα. Από την άλλη μέσα σε μια εκρηκτική κυριολεκτικά κατάσταση, βλέποντας να χάνει και την όποια αξιοπιστία του παρελθόντος σε μια εργατική βάση που ολοένα και συρρικνώνεται προσπαθεί να

προτάξει επαναστατικό προφίλ, ένα κομμουνιστικό κόμμα που είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμο για όλα, έτοιμο να καταλάβει την εξουσία και να σώσει την κοινωνία από τη διαφθορά.

Η διαφθορά και η προσωπική και συλλογική παράκρουση σε όλο της το μεγαλείο. Η μικροαστική βάση του ΚΚΕ καθώς και η αντίληψη ότι εκφράζει και εκπροσωπεί τα συμφέροντα "της εργατικής τάξης και των συμμάχων της" -αλήθεια, τότε δεν καταλάβαμε ποιοι ήταν αυτοί οι σύμμαχοι- σε συνδυασμό με την εγγενή αδυναμία που έχει κατανόησης της σημερινής πραγματικότητας καθιστά το κόμμα αυτό άκρως επικίνδυνο όχι με την έννοια της διασάλευσης της τάξης, αλλά με την έννοια της βλακείας.

Στο νέο αυτό μέτωπο των αντιϊμπεριαλιστών δεν θα έχουν θέση οι πολιτικές εκείνες δυνάμεις

που θα αποβλέπουν στη διαχείριση συστήματος, ενώ το καλό και αγαθό κόμμα δεν αποβλέπει στη διαχείριση του συστήματος, αλλά σίγουρα εργάζεται προς κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης. Κοινωνική απελευθέρωση σαν και αυτή του πρώην ανατολικού μπλοκ. Κοινωνική απελευθέρωση των Γκούλαγκ, των στρατοπέδων συγκέντρωσης και εκκαθαρίσεων.

Μέσα στην εφιαλτική νέα τάξη πραγμάτων η εμμονή ανθρώπων σε παλαιολιθικές και αναχρονιστικές αντιλήψεις περί εργατι-

κής τάξης, εργατικού κράτους, εργατικής εξουσίας και ο εγκλωβισμός ανθρώπων ικανών να αγωνιστούν σε πυροτεχνήματα με κύριους στόχους οικονομικές διεκδικήσεις, αν μη τι άλλο σπρώχνει την καπιταλιστική διαχείριση της εξουσίας, είναι καταστροφικός.

Ευχόμαστε και προβλέπουμε το ΚΚΕ σε λίγα χρόνια να έχει σβήσει για πάντα, γιατί δεν έχει τίποτα πια να προσφέρει.

M.A.

NO PASARAN

"Μόνο όταν το τελευταίο δέντρο έχει πεθάνει..."

Ίσως δεν είναι η αρχή ο λόγος. Ίσως αν ήταν, το καινούργιο θα μπορούσε να γεννηθεί χωρίς το τίμημα που πληρώνει ο κάθε αγωνιζόμενος άνθρωπος μα και ολόκληρος ο ανθρώπινος πληθυσμός, αθώοι (αν υπάρχουν αθώοι) ή ένοχοι. Ίσως το παρακμασμένο ανθρώπινο είδος άξιζε περισσότερο την υποτιθέμενη "πρωτοκαθεδρία" του στην αλυσίδα της πλανητικής εξέλιξης. Ενώς πλανήτη στα όρια της αντοχής και της ανοχής του. Ενώς πλανήτη όμορφου, ενός πλανήτη μοναδικού για τους κατοίκους του, αυτού που χαρίζει μα και αυτού που παίρνει ζωή, ποικιλία και χρώματα. Ενώς πλανήτη λαβωμένου που η "μοίρα" του είναι η ίδια η "μοίρα" του ανθρώπου.

Ότι δεν έγινε σε μερικά εκατομμύρια χρόνια προϊστορίας,

ότι δεν έγινε σε μερικές χιλιάδες χρόνια ιστορίας, πραγματώθηκε σε δύο εκατονταετίες αστικού πολιτισμού. Η καπιταλιστική ουτοπία υπάρχει ολόγυρά μας και είναι η φρίκη της καταστροφής, της εκμετάλλευσης και της οριακής μιζέριας. Μπορεί κάτω απ' το βάρος των καιρών (χαλεπών όπως πολλοί έχουν πει), να μεγαλοποιούνται τα πράγματα, η πραγματικότητα να μην μπορεί να ορισθεί, να ξεφεύγει το γίνεσθαι και από τη ματιά του πιο διορατικού ανθρώπου, μα η κατάσταση θυμίζει βόμβα με βραδύκαυστο φυτίλι. Πρώτη φορά η ανθρωπότητα έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο συσώρευσης γνώσης, παραγωγικών δυνάμεων και δύναμης. Και πρώτη φορά-χωρίς οι ψυχαναλυτές να μπορούν να μιλήσουν και να εξηγήσουν, αποτυχημένοι και οι ίδιοι, δούλοι του συστήματος κυριαρχίας και οι ίδιοι-αντικρύζουμε το μέλλον

που δείχνει να μην υπάρχει ή αν υπάρξει θα είναι παιδί του Όργουελ και κάθε αντιουτοπία ντροπιασμένη θα αναρρωτιέται αν οι άνθρωποι είναι ηλίθιοι ή θύματα.

"...και το τελευταίο ποτάμι έχει δηλητηριαστεί..."

Η ανάπτυξη του καπιταλισμού έφερε τον κόσμο μπροστά σε έναν τρόπο ζωής και ένα πολιτιστικό οικοδόμημα που συνδέει κάθε σημείο του πλανήτη, κάθε άνθρωπο και κάθε κοινωνία, είτε θέλουν είτε δε θέλουν, με τους στόχους του για ανάπτυξη, κέρδη και έλεγχο. Η γη ολόκληρη, και όχι μόνο οι προλετάριοι ή οι καταπιεσμένοι, κουνιέται σε σείκερ στους ρυθμούς του κεφαλαίου, των χρηματιστηρίων, των πολυεθνικών. Οι κυβερνήσεις επιτρέπουν-γνήσια τέκνα της νεοφιλελεύθερης φρικαλεότητας-την πλήρη ασυδοσία, την απόλυτη βιαιοπραγία απέναντι στα φυσικά περιβάλλοντα, απέναντι σε πληθυσμούς, απέναντι στην ίδια την έννοια του ανθρώπου. Παραχαράκτες κάθε αλήθειας και κάθε ηθικής (με μια έννοια αρμονίας και ελευθερίας) έχουν το θράσος να μιλούν για κοινωνικό συμφέρον, για το καλό του πολιτισμού, για την ανάπτυξη του ανθρώπου! Αυτοί οι ληστές, αυτοί οι μεγαλύτεροι των κλεφτών. Δολοφόνοι και στρατοκράτες που κηρύξαν τον πόλεμο σε κάθε αξιοπρεπές άτομο και κάθε ρανίδα αληθινής και τιμημένης ζωής και συλλογικότητας.

Στη δολοφονική τους μανία μας έκαναν συνεχόνους. Τον πολιτισμό του αίματος δεν τον δημιούργησαν μόνοι τους. Δεν το στηρίζουν μόνο με τα ψέμματα και την κοροϊδία, αλλά και με τη συμμετοχή μας. Η ταξική πάλη, ο κοινωνικός πόλεμος μπορεί να συνεχίζεται, όμως συνήθως λαμβάνει χώρα στο γήπεδο του εχθρού. Εκεί που πιο εύκολα συντρίβεται και χειρότερα πιο εύκολα οικειοποιείται, για να επιστρέψει αντεστραμμένος και να καθαγιάσει, να ευκολύνει τα σχέδια λεηλασίας των συμμοριών του

κράτους και των αφεντάδων-ιδιοκτητών. Η αστική ιδεολογία είναι η ιδεολογία της νικήτριας τάξης αυτού του πολέμου μέχρι στιγμής. Και διαπότισε με το δηλητήριο της κάθε σκέψη, πράξη, ενέργεια και συγκρότηση. Οι άνθρωποι αρνήθηκαν να ξεπεράσουν την παράδοση, αυτό που βρήκαν-όσο βάρβαρο και να ήταν. Και δε φταίει μόνο το ότι είχαν περισσότερα ντουφέκια οι εχθροί!

"...και το τελευταίο ψάρι πιαστεί..."

Τι χειρότερο από δούλοι και αφέντες να έχουν τα ίδια όνειρα, την ίδια κουλτούρα και τις ίδιες μεθόδους και μεθοδολογίες! Τι χειρότερο από την ισοπέδωση των ερωτημάτων, όταν οι νευρικές πλούσιων και φτωχών, μικρών και μεγάλων, χωρικών και κατοίκων της μεγαλούπολης λειτουργούν στο ίδιο μήκος κύματος, με μικρές διαφοροποιήσεις στο εύρος της συχνότητας, υπερ της υπεράσπισης αυτής της τάξης πραγμάτων! Εξοστράκιστηκε από την ανθρώπινη κίνηση το παιχνίδι με την ύπαρξη, με την ελευθερία και την αλληλοβοήθεια. Εξοβελίστηκαν στα τάρταρα της παρανομίας, ο πόθος για την ελευθερία ελάχιστες στιγμές ξεχύθηκε στο προσκήνιο της ιστορίας, ακόμα η σκέψη της αλλαγής της βαρβαρότητας που βιώνουμε ανάβει το πράσινο φως της καταστολής. Μηχανικά υπακούουμε πια, ο καταναγκασμός έγινε συνείδηση. Τι σημασία έχει το δάσος του Αμαζονίου που αποψιλώνεται με ρυθμούς τρομακτικούς, τι σημασία έχει που τα τρόφιμα τρελλάθηκαν, τι σημασία έχει που τα σκουπίδια και τα απόβλητα πνίγουν κάθε γωνιά του πλανήτη, τι σημασία έχει η κατασπατάληση των φυσικών πόρων, τι σημασία έχει η εξολόθρευση των ειδών, τι σημασία έχει και κανένα πυρηνικό ατύχημα που και που, τι σημασία έχει η μετατροπή μας σε μεταλλαγμένα αλλοτριωμένα όντα που βαριούνται και παρακμάζουν βιολογικά και συνειδησιακά; Τι σημασία έχει ο θάνα-

τος του πλανήτη όταν οι ίδιοι πεθαίνουμε και δεν το παίρνουμε καν χαμπάρι; Μπράβο! Ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα μαζί με τα αφεντικά μας, σε ότι επιλέγουν, στον εύκολο δρόμο του να μην αντισταθούμε.

"...ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ ότι δεν μπορούμε να φάμε τα χόρματα"

Ο άνθρωπος είναι περίεργο όν. Οι αντιφάσεις του μπορεί να τον οδηγούν πολύ συχνά στην καταστροφή, είναι όμως και αιτία δημιουργίας των όρων ξεπεράσματος. Αν μπορούσαμε να αυτονομηθούμε από το γεγονός του ότι είμαστε άνθρωποι, θα φαινόταν πολύ συγκεντρικό το πως συγκροτείται το ένστικτο με το λόγο, η εξουσία με την ελευθερία, η παράδοση με την εξέγερση, το μίσος με την αγάπη. Μια αδυσώπητη μάχη που γεννάει την εξέλιξη, το καινούργιο, την ελπίδα, που βιώνει με τη σειρά της την ελπίδα της αλλαγής, που ομορφαίνει τον πόλεμο για αξιοπρέπεια και ελευθερία, που δίνει αξία στο γεγονός της ζωής. Όσο και να κατηγορήθηκε η προσπάθεια για απελευθέρωση, παραμένει η πρωταρχική κίνηση της αληθινής ζωής. Είναι η ικανή και αναγκαία συνθήκη να απαιτήσουμε για τη θέση μας ανάμεσα στα πράγματα που αναπνέουν, ανάμεσα στα πράγματα που κινούνται στον ουρανό και τη γη, να βρούμε αυτό που ψάχνουμε εκατομμύρια χρόνια και κάποιες στιγμές είναι τόσο κοντά μα και τόσο μακριά συγχρόνως!

Γι' αυτό ας έχουμε υπ' όψη σας ότι όποια και αν είναι η αντίδρασή σας και τα σχέδιά σας, ακόμα και αν η πλειοψηφία των ανθρώπων προτιμήσει την πορεία προς την καταστροφή που τους προετοιμάζεται, είμαστε νομιμοποιημένοι απέναντι στην πλανητική και όχι μόνο στην ανθρώπινη συνείδηση, ως ζωντανοί οργανισμοί, ως άνθρωποι που αγαπάν την ελευθερία να χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο για να σας καταστρέψουμε.

A.K.

Κλιμάκωση της αλληλεγγύης

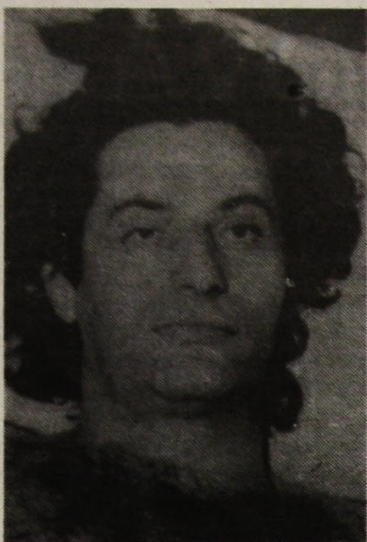
συνέχεια από την πρώτη σελίδα νών μεθοδεύσεων της αμερικανικής κυριαρχίας.

Ο Χαμντάν καταδικάστηκε με μόνο στοιχείο "πληροφορίες" που είχαν πάρει από άγνωστες πηγές πράκτορες της αμερικανικής κυβέρνησης. Για τον Μπαλάφα, εκτός από τις αφόρητες πιέσεις που ασκούν οι βορειοαμερικάνικες υπηρεσίες, ο ίδιος ο Κλίντον ζήτησε την καταδίκη του στην πρόσφατη συνάντησή του με τον Σημίτη. Αυτή είναι η αιτία για τον οποίο ο Λόγος αλληλεγγύης προς τους δύο φυλακισμένους αγωνιστές πρέπει να είναι στην ουσία λόγος αγώνα και καταγγελίας των αμερικάνικων επεμβάσεων -και γενικότερα της αμερικάνικης παρουσίας- στα Βαλκάνια και την Νοτιοανατολική Μεσόγειο.

Σίγουρα η συναυλία και η πορεία παίζανε πολύ θετικό ρόλο προς την κατεύθυνση αυτή. Αυτό που μένει τώρα, είναι να δραστηριοποιηθούν εντονότερα οι σύντροφοι που μέχρι στιγμής δεν έχουν ασχοληθεί ιδιαίτερα με την υπεράσπιση Μπαλάφα και Χαμντάν. Οι δύο αγωνιστές είναι αναπόσπαστα κομμάτια του ευρύτερου επαναστατικού κινήματος και κάτω απ' αυτό το πρίσμα θα πρέπει να δούμε τις υποθέσεις τους. Μόνο έτσι το αίτημα για την απελευθέρωσή τους δεν θα είναι κενό νοήματος και θ' αποτελέσει πρόταγμα αντίστασης και αγώνα.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΜΠΑΛΑΦΑ ΚΑΙ ΧΑΜΝΤΑΝ

Γ.Α.

15 ΜΑΗ '85

Στη μνήμη του Χρ. Τσουτσουβή

σης του στον αγώνα για την κοινωνική ανατροπή είναι απαγορευτική κάθε απόπειρα για κοινά εγκώμια και συμβατικές εκδηλώσεις.

Αυτό σημαίνει πως σήμερα - δώδεκα χρόνια μετά την συμπλοκή του Γκύζη - χρειάζεται περισσότερο από άλλοτε να σκύψουμε με σοβαρότητα και ευθύνη πάνω στον άνθρωπο, τον μαχητή και τις επιλογές του. Να αποτιμήσουμε το ιστορικό του διαμέτρημα και το μέγεθος της προσφοράς του που πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο σκέψης όχι μόνο για εκείνα που συνέβησαν τότε αλλά και για όσα συμβαίνουν και θα συμβούν σήμερα.

Η πρώτη παρατήρηση που θα μπορούσε να γίνει είναι ότι οι επιλογές του Τσουτσουβή σε καμιά περίπτωση δεν ήταν αυτές του μοναχικού, περιθωριακού εξεγερμένου. Ως προς τους μακροχρόνιους στρατηγικούς στόχους ή ως προς την ιδεολογία δεν ήταν διαμετρικά αντίθετες από αυτές ενός σημαντικού τμήματος της μεταπολιτευτικής γενιάς. Εκείνο που βασικά τις διαφοροποιούσε ήταν η αμεσότητα της πρακτικής και οι διαφορετικές συνθήκες μέσα στις οποίες πραγματοποιήθηκαν. Και κυρίως η σταθερότητα (μαύρα στοιχεία) και η συνέπεια (μαύρα) που έδειξε με όλες τις επιπτώσεις που είχαν αυτές στην προσωπική ζωή του. Αυτό είναι ένα από τα ουσιαστικά στοιχεία την αξία του οποίου οφείλουμε να εκτιμήσουμε πέρα από τα αποτελέσματά τους. Τα οποία αποτελέσματα έτσι κι αλλιώς αποτελούν συνάρτηση της απήχησης που έχουν κάποιες πρακτικές

“Ετσι, στο μεσημέρι της σκέψης ο επαναστατημένος αρνείται τη θεότητα για να συμμεριστεί τους κοινούς αγώνες και την κοινή μοίρα. Θα διαλέξουμε την Ιθάκη, την πιστή γη, την τολμηρή και λιτή σκέψη, την ξεκάθαρη δράση, τη γενναίωση του ανθρώπου που ξέρει. Μέσα στο φως, ο κόσμος μένει η πρώτη κι η τελευταία μας αγάπη. Τ' αδέρφια μας αναπνέουν κάτω απ' τον ίδιο ουρανό με μας, η δικαιοσύνη είναι ζωντανή. Τότε γεννιέται η παράξενη χαρά που μας βοηθάει να ζούμε και να πεθαίνουμε και που δεν θα δεχτούμε πιά ν' αναβάλλουμε γι' αργότερα”.

Α. Καρύ, “Ο επαναστατημένος άνθρωπος”, 1951

στα άτομα και τις κοινωνικές ομάδες τις οποίες αφορούν. Μπορεί κανείς να συμφωνεί ή να μην συμφωνεί με τους τρόπους ή τη δράση για την πραγμάτωση τους που έκανε ο Τσουτσουβής.

Αλλά την ίδια στάση του που τον έφερε σε αντίθεση με φίλους, συντρόφους και συναγωνιστές του στον αντιδικτατορικό αγώνα και τον οδήγησε να δραπετεύσει μοναξιά δεν μπορεί κανείς να την αμφισβητήσει.

Όταν το μεγάλο μέρος της “επαναστατικής Αριστεράς” έτρεχε να γίνει σύμβουλος υπουργείων και υπηρεσιών. Όταν οι περισσότεροι “αγωνιστές” κατάφεραν στην παραίτηση, την ασυνέπεια και την αδιαφορία. Όταν αγωνίζονταν να ενταχθούν στο πολιτικό παιχνίδι με τους όρους που επέβαλε η κυρίαρχη ιδεολογία της αστικής τάξης.

Τότε η απάντηση του Χρήστου

στο δίλημμα “αξιοπρέπεια ή υποταγή” ήταν αυτονόητη.

Ήταν η απάντηση ενός ανθρώπου που ζυμώθηκε από νωρίς μέσα στην καθημερινότητα. Που η απόφαση της εξέγερσης δεν ήταν νεανική τρέλλα αλλά συνολική στάση ζωής υπαγορευμένη όχι από κάποιες τυχαίες θεωρητικές προσεγγίσεις αλλά από την ίδια την προσωπική εμπειρία του.

Έζησε μικρό παιδί την αθλιότητα του χωριού και την μιζέρια του χωραφιού. Είδε το κομματάρα (με τη βοήθεια του χωροφύλακα) να κυνηγάει τον κάθε διαφορετικά σκεπτόμενο και τον έμπορο - μεσάζοντα (με τη βοήθεια του δικαστή και του κλητήρα) να κλέβει τον ιδρώτα του γεωργού. Ένωσε πως οι γερμανοτσολιάδες (που σκότωσαν στην κατοχή τον αδερφό του πατέρα του) συνέχιζαν να λύνουν και να δένουν, βίωσε το δάσκαλο και τον καθηγητή που θέλανε με το ζόρι να τον πείσουν “... πως πνίξαμε τους κόκκινους στο αίμα για να μάθουν τι θα πει ελευθερία...”.

Και κάτω από την σκιά της ΕΣΑ και μέσα στον πατριωτισμό των χουντικών, είδε σαν μόνη διέξοδο την απόφαση να αντισταθεί, να αρνηθεί την υποταγή του, να διεκδικήσει το δικαίωμα στη ζωή. Στα εργοστάσια και στα γιαπιά της Σουηδίας και της Γερμανίας βιώνοντας σε μια επιπλέον διάσταση την καταπίεση και τη στέρηση της λευτεριάς που αποτελούν τα χαρακτηριστικά της “οργανωμένης κοινωνίας” του κράτους, προσπάθησε να προσδιορίσει οριστικά τον εαυτό του και να καθορίσει τον αγώνα του.

Με την αντικατάσταση της χούντας από την πολιτική εξου-

σία των κομμάτων ενεργοποιείται αποτελεσματικά για να διευρυνθεί η κοινωνική αντίσταση ό-που είναι δυνατό. Ενώ η κρατική καταστολή και τρομοκρατία προσαρμόζεται στα πλαίσια της διεθνούς κρατικής τρομοκρατίας και η προσπάθεια των κάθε είδους κοινοβουλευτικών και μη παρατάξεων για έλεγχο και χειραγώγηση του κοινωνικού συνόλου εκδηλώνεται απροκάλυπτα ο Χρήστος συνεχίζει τον αγώνα του. Και τον τρόπο που θα παλέψει θα τον καθορίσει ο ίδιος. Χωρίς να ζητήσει από κανένα πιστοποιητικά αντιστασιακού. Και χωρίς να επιτρέψει σε κανένα να καθορίσει τις μεθόδους της πάλης του.

Εάν ζωή σημαίνει αγώνας για την καλλιέργεια των δύο κατεχοχρήν ανθρώπινων ιδιοτήτων, της δύναμης της σκέψης και της επιθυμίας της εξέγερσης, τότε ο θάνατος του Χ. Τ. στον Γκύζη ήταν μια απέραντη κατάφαση ζωής. Και μία επιβεβαίωση του γεγονότος ότι κάθε προσπάθεια “κοινωνικής ειρήνευσης” σε μια κοινωνία όπου θριαμβεύουν η παραίτηση, το βόλεμα και η ατομικοποίηση, είναι εκ των προτέρων αδιέξοδη.

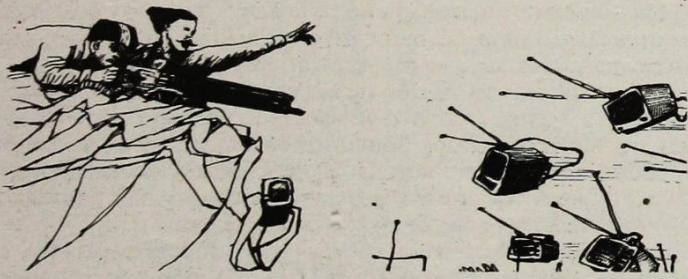
Η τιμή του Τσουτσουβή δεν είναι θέμα αφίσσας ή επιγραφής στους τοίχους. Δεν είναι σύνθημα.

Αν τον τιμάς υποχρεώνεσαι να σκύψεις στα προβλήματα του κινήματος σε αυτή τη συγκεκριμένη περίοδο που ζεις και να δοθείς ανυστερόβουλα, σταθερά με συνέπεια και μυαλό στον αγώνα υλοποίησης των επιλογών σου.

Μόνο έτσι τιμάμε τη μνήμη του.

P.

ΑΘΗΝΑ

Εκδηλώσεις...

★ Σάββατο 25 Μάη, ώρα 22:00 στα γραφεία του Γεωλογικού, στη Θεσσαλονίκη: Πάρτυ trance / rave / ambient κλπ. Διοργάνωση: οι εκπομπές του ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ, “Ουρανοξύστη αγάπη μου” (κάθε Τρίτη 20:00 - 22:00) “Μη σου κάτσει (mi su katsi)” (κάθε Τρίτη 24:00 - 02:00).

★ Δευτέρα, 27 Μάη, ώρα 20:30, στη Villa Amalias (Αχαρνών & Χέν-δεν): Συνέλευση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Θ. Τριανταφύλλη σχετικά με την συγκέντρωση των απαιτούμενων χρημάτων για την καταβολή της εγγύησής του.

★ Τρίτη, 28 Μάη, ώρα 20:30, στα γραφεία του Δικτύου Κινήσεων κλπ (Βαλτετσίου 35): Συνέλευση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας.

★ Παρασκευή 31 Μάη και Σάββατο 1 Ιούνη, ώρα 21.30, στα γραφεία έξω από το Στέκι του Βιολογικού, στη Θεσσαλονίκη: Διήμερο Βιντεοπρωβών. Διοργάνωση: οι εκπομπές του ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ, “Οι πειρατές της ουτοπίας” (κάθε Δευτέρα, 20:00 - 22:00), “Τα τριαντάφυλλα πληγώνουν” (κάθε Τρίτη 22:00 - 24:00), “Ένας κακός άγγελος πέρασε και θεώρησε καλό να με αγγίξει” (κάθε Παρασκευή, 15:00 - 17:00).

★ Το ετήσιο πολιτιστικό και πολιτικό τριήμερο παρέμβασης του Ράδιο Ουτοπία διοργανώνεται φέτος στις 14 - 15 - 16 Ιούνη. Αναλυτικότερη πληροφόρηση στο επόμενο φύλλο της ΑΛΦΑ.

ΔΙΚΕΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Συνέχεια επί της αιθούσης...

Συνεχίστηκαν κι αυτή τη βδομάδα οι δίκες των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου '95. Μετά την αναστολή εκτέλεσης της ποινής της Τασίας Βεζιρτζόγλου (συλληφθείσα από τους καταδικασμένους χωρίς αναστολή για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου) η δικαιοσύνη επανήλθε δριμύτερη.

Την Τρίτη 21/5 καταδίκασε δεκατρία άτομα σε 18 μήνες με αναστολή. Την Πέμπτη 23/5 η απόφαση διαφοροποιήθηκε με βάση τις απολογίες και την κατάθεση στην ασφάλεια. Ένα άτομο καταδικάστηκε σε 20 μήνες χωρίς αναστολή, οχτώ σε 12 μήνες και έξι σε 8 μήνες με αναστολή.

Η διάθεση εκτόνωσης της κατάστασης που είχε διαφανεί στην τελευταία απόφαση (τέσσερις μήνες) των δικαστικών ήταν εντελώς συγκυριακή, όπως είχαμε προβλέψει. Η δικαιοσύνη χωρίς μέτρο και αιδώς φαίνεται ότι είναι διατεθειμένη να τερματίσει αυτό τον δρόμο, που της υπέδειξαν διάφορα άλλα κέντρα εξουσίας.

Οι -για πρώτη φορά- διαφορετικές ποινές για την ίδια ομάδα δικαζόμενων, είναι απλά μια αρχή

(μήπως εξαιτίας των απολογιών που αποτέλεσαν κόλαφο για την αξιοπιστία της;) για την αντιμετώπιση των υπόλοιπων δικών από δω και πέρα.

Η υπόθεση του Πολυτεχνείου '95, πέρα απ' όλα τα άλλα, έβαλε σε κρίση την αξιοπιστία της δικαιοσύνης και σε κομμάτια της κοινωνίας, που τουλάχιστον δεν το περίμεναν.

Γιατί τι άλλο θα μπορούσε να δει κανείς, για να την αμφισβητήσει ουσιαστικά και έμπρακτα, απ' αυτή την αλλοπρόσκληση στάσης της, με τις διαφορετικές ποινές στους 504 συλληφθέντες, παρόλο που όλοι αντιμετωπίζουν τις ίδιες κατηγορίες.

Το κίνημα αλληλεγγύης (όσο εμφανίστηκε) έχει πολύ δουλειά να κάνει ακόμα. Όχι μόνο ενάντια στο κράτος και τους θεσμούς του, αλλά και με τους ανθρώπους που το ίδιο το κίνημα αλληλεγγύης συνεχίζει.

Έτσι κι αλλιώς, ο αγώνας αυτός θα είναι και αγώνας ενάντια στη λήθη.

Γ.Κ.

Πάρτυ στο Λόφο του Στρέφου, σήμερα Σάββατο 25/5, διοργανώνει το ΑΛΦΑ για την οικονομική του ενίσχυση. Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι είναι η τρίτη, μόλις, εκδήλωση για την οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας μέσα σε ένα χρόνο. Από τη μια η πείση των εξόδων του φύλλου κάθε εβδομάδα, από την άλλη οι παράλληλες εκδοτικές προσπάθειες που κάνουμε, μας υποχρεώνουν να καταφύγουμε σ' αυτή τη διέξοδο, που σίγουρα δεν είναι ό,τι καλύτερο θα θέλαμε να κάνουμε.

Δίωξη καταλήψεων στο Άμστερνταμ

Μετά από ένα τεράστιο κύμα καταλήψεων στις αρχές του '80 και την εξασθένιση του στα μέσα της δεκαετίας, μια νέα γενιά καταληψιών φαίνεται να απαιτεί τη δικιά της θέση μέσα στην Ολλανδική κοινωνία του σήμερα.

Μέχρι την Τρίτη 2 Απριλίου υπήρχε μια κατάληψη στο Heerengracht 584, στο κέντρο του Άμστερνταμ. Το σπίτι είχε καταληφθεί μόλις τρεις μέρες πριν και επρόκειτο να εκδιωχθεί σύμφωνα με το άρθρο 429 του αντικαταληψιακού νόμου που βρισκόταν σε ισχύ ενάμιση χρόνο και έλεγε ότι κάθε κατάληψη σε κτήριο που είχε χρησιμοποιηθεί τον τελευταίο ένα χρόνο διώκεται αυτεπάγγελτα. Οι καταληψίες υποστήριξαν ότι το κτήριο ήταν άδειο για πάνω από τρία χρόνια. Ο ιδιοκτήτης του ήταν η ING-Bank (αυτή που αγόρασε την τράπεζα Barclays του Nick Lesson που είχε κηρύξει πτώχευση).

Δημοσιογράφοι απ' όλους τους ολλανδικούς τηλεοπτικούς σταθμούς και τις εφημερίδες είχαν συγκεντρωθεί από νωρίς το πρωί για να βρουν αυτό που ζητούσαν: βία, δράμα και χάος.

Όμως όταν έφτασε η αστυνομία, δεν υπήρχαν καταληψίες πια. Όλες οι βρύσες ήταν ανοιχτές και το όλο μέρος έμοιαζε με μια τεράστια πισίνα. Λίγο πιο πέρα, στα ανατολικά της πόλης, υπήρχε ένα παλιό κατελημμένο supermarket. Ένα μεγάλο κοινό παρακολουθούσε την αστυνομία να ανοίγει τις πόρτες. Τίποτα.

Μόλις μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά από το supermarket είναι το Zeeburgerbad. Τα σπίτια και τα μικρά βιομηχανικά κτίσματα της περιοχής

προορίζονταν για κατεδάφιση γιατί το Δημοτικό Συμβούλιο του Άμστερνταμ θέλει να κατασκευάσει δρόμο που να συνδέει την αναπτυσσόμενη περιοχή του New East με το παλιότερο κομμάτι της πόλης. Για δέκα χρόνια, μέρος των κατοίκων του Old East διαμαρτύρονταν για τη δημιουργία αυτού του δρόμου, υποστηρίζοντας ότι θα επιφέρει ακόμη μεγαλύτερα κυκλοφοριακά προβλήματα σε μια ήδη πυκνοκατοικημένη πόλη.

Το 1994 καταληψίες κατέλαβαν τα τελευταία κτήρια που επρόκειτο να κατεδαφιστούν για να αποτρέψουν αυτή την εξέλιξη και προσπάθησαν να θέσουν το θέμα σε δημοψήφισμα. Γι' αυτό το σκοπό συγκέντρωσαν πάνω από 7000 υπογραφές. Το Δημοτικό Συμβούλιο όμως απέρριψε την πρότασή τους λέγοντας ότι μερικών ατόμων οι υπογραφές δεν ήταν ανιχνεύσιμες.

Κατά την διάρκεια της διαμονής τους οι καταληψίες, μετέτρεψαν αυτό το κομμάτι της πόλης σε κοινωνικό και πολιτιστικό κέντρο: οργάνωσαν συναυλίες, συζητήσεις, παρείχαν συσσίτιο για τους άπορους και γενικά δημιουργήσαν μια ατμόσφαιρα αυτο-οργάνωσης.

Οι καταληψίες του Zeeburgerbad έστησαν οδοφράγματα την προηγούμενη νύχτα της δίωξης τους. Το πρώτο από αυτά τα οδοφράγματα άναψε στις 7.30 πμ, στη διπλανή διασταύρωση των σιδηροδρομικών γραμμών. Για μια ώρα προκλήθηκε κυκλοφοριακή αναστάτωση στο σιδηροδρομικό δίκτυο. Η αστυνομία δεν έκανε την εμφάνισή της αμέσως, προτίμησε να εκκενώσει τα δύο προαναφερθέντα κτήρια πρώτα. Μέχρι τις 8.30 περίπου η φωτιά είχε σβήσει από την πυροσβεστική χωρίς καμιά παρεμβολή από τη μεριά των καταληψιών. Στις 10.00 πμ (αφού είχε τελειώσει με τη κατάληψη του supermarket), ο εκπρόσωπος της αστυνομίας Wilting δήλωσε στον τύπο ότι η δίωξη των καταληψιών του Zeeburgerbad, θα είναι "παχνιάδα".

Στις 11.30 η αστυνομία με μανίκες, μπουλντόζες και ελικοπτερα εισέβαλε στην περιοχή. Η αντίσταση ήταν πολύ μεγα-

λύτερη από αυτή που περίμενε η αστυνομία. Μετά το πρώτο οδοφράγμα υπήρχε ένα δεύτερο χτισμένο με παλιόσιδερα, ένα σαραβαλισμένο αμάξι και ένα τροχόσπιτο. Από τις στέγες του πρώτου κτηρίου οι καταληψίες πέταγαν σάπια φρούτα. Όταν αυτά τους τελείωσαν, άρχισαν να ρίχνουν πέτρες. Άλλοι χτυπούσαν σιδερένιους τεκεδέδες, ενώ οι αντλίες κατάβρεχαν τους καταληψίες πάνω στις στέγες. Από τότε που χάλασαν οι τουαλέτες στο Zeeburgerbad και για μερικές εβδομάδες, είχαν γεμίσει ένα σωρό κουβάδες με σκατά που άρχισαν να εκσφενδονίζονται -μια και άλλες πέτρες δεν υπήρχαν- στα κεφάλια των αφηνιασμένων αστυνομικών που στέκονταν παρατεταγμένοι. Ένας καταληψίας που ήταν μέσα σε ένα από τα κτήρια και αναμετέδιδε απ' ευθείας τα γεγονότα, μιλώντας μέσω τηλεφώνου στο Vrije Keyser Radio, δήλωσε πως ήταν έτοιμος να πετάξει ακόμα και το τηλέφωνο προκειμένου να σταματήσει την καταστολή.

Μετά από μια ώρα μερικοί αστυνομικοί κατάφεραν να μπουν από την πίσω πλευρά του κτηρίου και έτσι γρήγορα οι καταληψίες που βρισκόταν μέσα βρέθηκαν περικυκλωμένοι ενώ ένας από αυτούς έπεσε από τη στέγη του σπιτιού (οι καταληψίες υποστηρίζουν ότι σπρώχτηκε). Τριάντα έξι καταληψίες συνελήφθησαν και μεταφέρθηκαν στο αρχηγείο της αστυνομίας με την κατηγορία της δια-

Για μια "Διεθνή Αντιεξουσιαστική-Εξεγερτική Συνάντηση"

Πραγματοποιείται σήμερα και αύριο στο Τορίνο μια διήμερη συνάντηση των αναρχικών του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου από ολόκληρη την Ευρώπη. Η συνάντηση αυτή έχει σαν στόχο την συγκρότηση μιας προσωρινής συντονιστικής επιτροπής που θα προετοιμάσει από όλες τις πλευρές, την Πρώτη Προπαρασκευαστική Διεθνή Συνάντηση των Αυτονομιστών, που προσδιορίζεται ως αντιεξουσιαστικές-εξεγερτικές και εκτιμούν τη δυνατότητα ενός διεθνούς συντονισμού και συνεργασίας με συντρόφους από άλλες χώρες και θα πραγματοποιηθεί το φθινόπωρο του 1996. Πληροφορίες: El Paso Occupato, Via Passa Buole 47, Tel. (0)11-3174107.

τάραξης κοινής ειρήνης (του άρθρου 141).

Εκείνο το βράδυ μια ομάδα 100 περίπου καταληψιών διαδήλωσε εκφράζοντας την αλληλεγγύη της στους φυλακισμένους συντρόφους. Μέχρι εκείνη τη στιγμή κανείς δεν ήξερε τι είχε γίνει ο καταληψίας που έπεσε από τη στέγη του σπιτιού. Φτάνοντας στο αρχηγείο της αστυνομίας οι διαδηλωτές έσπασαν τζάμια, αναποδογύρισαν ένα αυτοκίνητο και άφησαν μερικά παλιόσιδερα στο πεζοδρόμιο. Μετά πήγαν στο αστυνομικό τμήμα του Prinsengracht όπου κατέστρεψαν την μπροστινή όψη του κτηρίου: μια πινακίδα που κρεμόταν εκεί, βρίσκεται σήμερα εκτεθειμένη στο κοντινό καταληψιακό μπάρ. Ένα άτομο συνελήφθη εκείνη τη νύχτα. Τις επόμενες ώρες οι περισσότεροι από τους συλληφθέντες είχαν αφεθεί ελεύθεροι.

Μόνο έξι από αυτούς παρέμειναν στη φυλακή. Μετά από 9 μέρες στις 11 Απριλίου τους κά-

λεσαν να παρουσιαστούν στο δικαστήριο. Αστυνομικοί είπαν πως τους αναγνώρισαν να πετάνε πέτρες κλπ. Ο εισαγγελέας ζήτησε από το δικαστήριο τη 10ήμερη φυλάκιση τους. Μετά τη συνεδρίαση του δικαστηρίου τους αφήσανε ελεύθερους. Η εννιά μέρες φυλάκιση ήταν κάτι που περίμεναν (το χρονικό διάστημα που είχαν περάσει στη φυλακή). Οι υπόλοιποι 30 καταληψίες θα κληθούν να παρουσιαστούν στο δικαστήριο σε μια από τις επόμενες μέρες.

Όμως όλοι είναι άστοχοι σήμερα και ψάχνουν για νέα μέρη να ζήσουν. Έτσι νέα κτήρια έχουν καταληφθεί τις τελευταίες μέρες και ακόμα περισσότερα θα καταληφθούν τις επόμενες, μαζί με τον κίνδυνο μιας νέας έξωσης που σύντομα θα συμβεί σε πολλά από αυτά.

Αυτές όμως οι διώξεις θα ακολουθηθούν και από νέες καταλήψεις...

Άμστερνταμ 17 Απριλίου 1996

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΟ RAVAGE

Στις 3 Μάη, η αστυνομία έκανε έφοδο στα γραφεία του ριζοσπαστικού αριστερού δεκαπενθήμερου εντύπου "Ravage", αναζητώντας το πρωτότυπο επιστολής με την οποία μια ομάδα με το όνομα "Μέτωπο για την απελευθέρωση της Γης" (ELF), αναλάμβανε την ευθύνη για τη βομβιστική επίθεση στα γραφεία της εταιρείας χημικών BASF στο Άρνχεμ στις 16 Απριλίου. Μετά την επίθεση (που προκάλεσε μικρές ζημιές) μια ομάδα της αστυνομίας άρχισε τις έρευνες για τους δράστες. Στο τέλος του Απριλίου, δημοσιεύτηκε στις μεγάλες εφημερίδες ότι αυτή η ομάδα έψαχνε για πληροφορίες σχετικές με την επίθεση στους κύκλους των καταληψιών του Άρνχεμ, επειδή πίστευαν ότι οι καταληψίες και οι οικο-τρομοκράτες ανήκουν στην ίδια ομάδα ανθρώπων.

Στις 26 Απριλίου, η εφημερίδα "Ravage", έλαβε με το ταχυδρομείο μια επιστολή που έλεγε "Άρνχεμ. Όποιοι μολύνει, πληρώνει. Αυτό περιλαμβάνει παλιούς λογαριασμούς. 17 Οκτωβρίου. 4.5.V4. ELF". Το 1989 η BASF ξεφορτώθηκε μεγάλη ποσότητα της δηλητηριώδους ουσίας "benzanol" στο Ρήνο, γεγονός που ανάγκασε τις Ολλανδικές εταιρείες νερού να αναζητήσουν προμήθειες αλλού για αρκετό καιρό. Οι άνθρωποι του "Ravage" δεν πήραν αυτή τη δήλωση πολύ σοβαρά. Οποιοσδήποτε μπορεί να αναλάβει την ευθύνη μιας βομβιστικής ενέργειας. Τύπωσαν λοιπόν την ανάληψη ευθύνης με την υπογραφή του ELF, μαζί με ένα άρθρο που έλεγε ότι πιθανό να μην είχε βάλει τη βόμβα το ELF. Την προηγούμενη της δημοσίευσής του φύλλου με τη δήλωση, έστειλαν δελτίο τύπου στον εθνικό τύπο, λέγοντας ότι έλαβαν μια επιστολή κλπ, κλπ. Αυτό αναφέρθηκε αμέσως στις τηλεοπτικές ειδήσεις.

Η αστυνομία πρέπει να είδε τις ειδήσεις, καθώς την επομένη έφτασαν στο Άμστερνταμ, στα γραφεία του "Ravage", με ένταλμα έρευνας. Μόνο ένα άτομο βρισκόταν εκείνη την ώρα εκεί και δε μπορούσε να τους εμποδίσει. Οι 20 αστυνομικοί (και ένας εισαγγελέας) άρχισαν την έρευνα, συγκεντρώνοντας όλα τα χαρτιά και τα κομπιούτερ. Η έρευνα διάρκεσε τέσσερις ώρες.

Στο μεταξύ, ακτιβιστές που έμεναν κοντά, πρόσεξαν ότι έγινε έφοδος και ειδοποίησαν κι άλλους. Όταν η ομάδα των αστυνομικών κι ο εισαγγελέας πήγαν να φύγουν με το κατασχεμένο υλικό, μετά από 4 ώρες, βρήκαν 40 θυμωμένους ακτιβιστές μπροστά τους. Υποχώρησαν και οχυρώθηκαν μέσα στα γραφεία. Οι ειδικές δυνάμεις έφτασαν για να διαλύσουν τους ακτιβιστές που εμπόδιζαν την έξοδό τους. Δύο άτομα συνελήφθησαν (αφέθηκαν ελεύθεροι αργότερα την ίδια μέρα), αλλά μέσα στη σύγχυση ένας σάκος με κατασχεμένο υλικό "επανακτήθηκε".

Την επομένη, οι εθνικές εφημερίδες ανέφεραν ότι ο εισαγγελέας κι οι αστυνομικοί κρατήθηκαν "όμηροι" για πάνω από δύο ώρες. Αλλά οι εφημερίδες ανέφεραν το γεγονός σαν "φίμωξη της ελευθερίας του τύπου", που σημαίνει ότι η "περιθωριακή" εφημερίδα "Ravage" (πολιότερα ονομαζόταν "Bluf!" και "NN"), αναγνωρίστηκε από τους δημοσιογράφους σαν έγκυρη εφημερίδα. Η αντίδραση των δημοσιογράφων εξαιτίας της παραβίασης της ελευθερίας του τύπου ανάγκασε την αστυνομία να επιστρέψει στο "Ravage" το κατασχεμένο υλικό και τα κομπιούτερ.

Μια βδομάδα αργότερα, το "Ravage" έλαβε δεύτερη επιστολή με την υπογραφή ELF, όπου ισχυριζόταν ότι ήταν πράγματι υπεύθυνο για τη βόμβα στη BASF, καθώς και για τη βόμβα στα γραφεία της γαλλικής τράπεζας "Paribas" στις 17 Οκτωβρίου του 1995 (πολλά σπασμένα παράθυρα, επίσης μικρές ζημιές: ήταν η εποχή των γαλλικών πυρηνικών δοκιμών).

Η αστυνομία δεν ξαναεμφανίστηκε για να ψάξει γι' αυτήν την επιστολή... Και ούτε βέβαια βρήκαν ποιοι κρύβονται πίσω από το ELF.

Απ' ό,τι φαίνεται αυτή η ιστορία θα έχει συνέχεια.

21 Μαΐου 1996

Όλο το υλικό για την Ολλανδία στάλθηκε από το ραδιοφωνικό σταθμό των καταληψιών: Vrije Keyser Radio / Amsterdam / keyser@xs4all.nl

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

Η πρόσφατη έξωση (που περιγράψαμε) ήταν η πρώτη μεγάλη εδώ και αρκετά χρόνια. Υπήρχαν πάντα κατελημμένα σπίτια τα τελευταία χρόνια, αλλά δεν είχε δοθεί ποτέ εντολή έξωσης, γιατί οι καταληψίες έφευγαν μόνοι τους ή συνέβαινε κάτι άλλο. Αυτή ήταν η πρώτη όπου υπήρξε ισχυρή αντίσταση εδώ και πολύ καιρό. Οι καταληψίες των σπιτιών ήταν σχετικά νέοι (μέση ηλικία γύρω στα 20). Οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες για τους νέους στην Ολλανδία έχουν αλλάξει δραματικά (καθόλου ή πολύ μικρό εισόδημα / φοιτητικά επιδόματα) και επιπλέον υπάρχει έντονο στεγαστικό πρόβλημα στο Άμστερνταμ (25000 άνθρωποι ψάχνουν για σπίτι, ενώ τα ενοίκια αυξάνονται κατά 5-6 % το χρόνο). Είναι λοιπόν πολύ πιθανό στα επόμενα χρόνια να υπάρξει αναζωπύρωση του κινήματος των καταλήψεων στην πόλη. Αυτό φαίνεται και από την αύξηση των κατελημμένων σπιτιών, καθώς και των αναπόφευκτων απειλών έξωσης.

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν περίπου 30 κατελημμένα σπίτια με πάνω από 6 καταληψίες το καθένα κι επίσης πολλά μικρά κατελημμένα διαμερίσματα. Προς το παρόν υπάρχει κίνδυνος έξωσης για περίπου 10 απ' αυτά. Μερικά μέσα στις επόμενες εβδομάδες και στα υπόλοιπα το καλοκαίρι. Συνήθως η αστυνομία διαλέγει την ίδια μέρα για να εκ-

κενώσει δύο ή περισσότερα σπίτια και εμφανίζεται με 200 περίπου άτομα.

Ο καταληψίας που "έπεσε" από τη στέγη, είναι τώρα πια εκτός νοσοκομείου. Μια ομάδα καταληψιών που διώχθηκαν από το Zeeburgerbad κατέλαβε μερικά κτήρια στο συγκρότημα του εργοστάσιου αερίου Wester, στις 15 Απριλίου. Την περασμένη βδομάδα εκδόθηκε ένταλμα έξωσης από το δικαστή deCastro και μπορεί να εκδιωχθούν οποιαδήποτε στιγμή. Υπολογίζουμε ότι αυτό θα γίνει την Τρίτη 28 Μάη. Δεν γνωρίζουμε ακόμα αν είναι και άλλα σπίτια στη λίστα της αστυνομίας γι αυτή τη μέρα. Οι 15 καταληψίες έχουν ανακοινώσει ότι θα αντισταθούν, με χρήση βίας αν χρειαστεί.

Αλλά συμβαίνουν και ευχάριστα. Στην οδό P.C.Hoof, ένα σπίτι που είχε εκκενωθεί δύο φορές καταλήφθηκε ξανά πριν από ένα μήνα. Όταν ο ιδιοκτήτης προσπάθησε να πάρει νέο ένταλμα έξωσης ο δικαστής αρνήθηκε. Ο ιδιοκτήτης είχε παραμελήσει το κτήριο και ο νόμος λέει ξεκάθαρα πως "απαγορεύεται η κατάληψη κτηρίου που είχε χρησιμοποιηθεί τον τελευταίο χρόνο, ή πρόκειται να χρησιμοποιηθεί ή ανακαινιστεί στο άμεσο μέλλον. Όταν όμως ο ιδιοκτήτης αφήνει άδειο το σπίτι για πάνω από ένα χρόνο μετά την έξωση των καταληψιών, δεν μπορεί να κάνει τίποτα νομικά αν επανακαταληφθεί".

Αυτοί οι καταληψίες λοιπόν, ζουν καλά κι εμείς καλύτερα (για την ώρα).

Άμστερνταμ 21/5/96

25 Μάη 1976: το πεζοδρόμιο έχει το λόγο

Με την πώση της χούντας το 1974 και τον ερχομό του Καραμανλή στην Ελλάδα, δεν άλλαξαν και πολλά πράγματα. Αρκετά από τα στελέχη της χούντας, όχι μόνο δεν διώχθηκαν, αλλά πήραν και υψηλές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στον στρατό και στην αστυνομία. Το αστικό κράτος με μια σειρά νομοσχεδίων (αντιπρομοκρατικών, αντιπεργιακών κλπ), επιχείρησε να θωρακισθεί απέναντι στις επερχόμενες κοινωνικές αντιστάσεις. Μέσα στη χούντα αναπτύχθηκε ένα κίνημα από τα κάτω, αυτόνομο και ακηδεμόνευτο από τα επίσημα πολιτικά κόμματα, που γι' αυτό ακριβώς το λόγο δεν ήταν εύκολα ελεγχόμενο. Το κίνημα αυτό σύντομα θα ερχόταν σε άμεση ρήξη και με τη νέα κοινοβουλευτική δικτατορία. Έτσι αναπτύσσεται το κίνημα των εργοστασιακών σωμάτων με τις άγριες απεργίες, ενώ έχουμε δύο κινητοποιήσεις που αποτελούν σταθμούς στα μεταπολιτευτικά χρόνια: Στις 23 Ιούλη 1975 και στις 25 Μάη 1976. Ειδικότερα η κινητοποίηση της 25ης Μάη έγινε με αφορμή τον αντιπεργιακό νόμο 330, που ουσιαστικό σκοπό είχε να χτυπήσει το δικαίωμα της απεργίας προς όφελος των εργοδοτών. Ας δούμε πως περιγράφονται τα γεγονότα από το βιβλίο του Π.Κυριακόπουλου "Το εργατικό πρόβλημα στην Ελλάδα".

Με αίτημα να αποσυρθεί το νομοσχέδιο και να συνταχθεί νέο, κηρύσσεται 48ωρη πανελλαδική απεργία αρχόμενη από τις 24 Μάη από τρεις συντονιστικές επιτροπές της Αθήνας ελεγχόμενες από τα κόμματα της μαρξιστικής αντιπολίτευσης. Την Τρίτη 25 Μάη πραγματοποιείται στις 9 το πρωί πανοικιστική συγκέντρωση στο θέατρο "Γκλόρια" της οδού Ιπποκράτους με συμμετοχή 3.500 ατόμων περίπου. Μετά την ανάγνωση των σχετικών αντικυβερνητικών τροπαίων και την υιοθέτηση ψηφίσματος σύμφωνου με το πνεύμα της συγκέντρωσης, οι παρευρεθέντες εκλήθησαν να διαλυθούν ήσυχα. Όμως το χατίρι δεν τους έγινε.

είχαν παραταχθεί περίπου 50 αστυφύλακες με ελαφρή εξάρτηση και στολή (η βιτρίνα), πίσω ένα ισχυρό σώμα ροπαλοφόρων και ασπιδοφόρων αστυνομικών και πιο πίσω ένας μεγάλος αριθμός ουλαμών από αύρες οδηγούμενες από "ασάλινα πατριωτικά χέρια και καρδιά".

Η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη. Οι διαδηλωτές σταμάτησαν μπροστά τους φώναζαν συνθήματα και απειλούσαν: "Μπάτσοι, γουρουνιά, δολοφόνοι", "Δούλοι φυλάτε τα αφεντικά σας", "Να ποιός είναι ο Καραμανλής", "Λάσκαρη παραπήσου". "Το νομοσχέδιο δεν θα περάσει".

Στη διασταύρωση της οδού Σταδίου και Πεσμαζόγλου βρίσκόντουσαν παραταγμένοι οι μι-

και το πρώτο ανοιγμένο εργατικό κεφάλι. Αμέσως δημιουργούνται παντού οδοφράγματα και οργανώνεται η εργατική άμυνα. Η μάχη σώμα με σώμα είναι τιτανική. Η βαρβαρότητα των οργάνων της "τάξης" από τη μια μεριά, η αποφασιστικότητα για τη νίκη από την άλλη. Στην οδό Λυκούργου καταλαμβάνεται και το πρώτο περιπολικό και χρησιμοποιείται σαν οδοφράγμα, το υπ' αριθμόν 4.415 αυτοκίνητο του διπλωματικού σώματος.

Στις 1 η ώρα δύο αύρες ακολουθούμενες από περιπολικά και σφυρίζοντας για να πανικοβάλουν τον κόσμο κατεβαίνουν με λιγγιώδη ταχύτητα την οδό Σταδίου και εισχωρούν βαθιά μέσα στις τάξεις των διαδηλωτών. Οι τελευταίοι σκορπίζονται για να προστατευτούν, αλλά μια γριά μικροπωλήτρια, η Αναστασία Τσιβίκα 66 χρονών, από την Κόρινθο που πουλούσε σακούλες για να επιζήσει (μια ζητιάνα θα πει η κυβέρνηση) δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί. Με το πέρασμα του χρόνου κατέφθαναν νέες δυνάμεις εργαζομένων και μέχρι το απόγευμα ολόκληρο το κέντρο της Αθήνας με εξαίρεση το Σύνταγμα και το Κολωνάκι έπεσε στα χέρια των διαδηλωτών. Στην οδό Πεσμαζόγλου και Αριστείδου τραυματίζεται σοβαρά ο πρώτος αστυνομικός από βαρέλι που του πέταξε διαδηλωτής, ενώ λίγο πιο κάτω, ένα σώμα 200 αστυνομικών δέχεται επίθεση με πέτρες, τούβλα και σίδερα από τους διαδηλωτές και τρέπεται σε άτακτη φυγή. Με το στήσιμο των οδοφραγμάτων και την απομόνωση των πλατειών επιχειρούνται με τον ίδιο τρόπο που είδαμε προηγουμένως εκκαθαριστικές επιχειρήσεις από τους διαδηλωτές και οι αστυνομικές δυνάμεις υποχρεώνονται ή να υποχωρήσουν ή να διασκορπιστούν η μία μετά την άλλη.

Στην Ομόνοια οι διαδηλωτές ξύλωσαν της συρόμενες σκάλες και σχημάτισαν απροσπέλαστα οδοφράγματα, στην Πατησίων έχυσαν πετρέλαιο στο οδόστρωμα και άναψαν φωτιά. Τό ίδιο και στην οδό Πειραιώς. Στην Λένορμαν και Κωνσταντινουπόλεως οι κάτοικοι του Βοτανικού έφτιαξαν οδοφράγματα με κολώνες της ΔΕΗ έβαλαν φωτιά και ακινητοποίησαν τα τρένα. Στη Σόλωνος τρεις καταδικασμένοι αστυνομικοί καταφεύγουν στην επί τον αριθμό 87 πολυκατοικία για να σωθούν. Οι διαδηλωτές άναψαν φωτιά στην πόρτα και απέκλεισαν την έξοδο τους από εκεί. Στην οδό Πειραιώς η προσοχή στράφηκε στις εγκαταστάσεις της κυβερνητικής εφημερίδας ΒΡΑΔΥΝΗ για τις οποίες έγινε προσπάθεια να ξηλωθούν. Το χατίρι της, πάντως, πετάχθηκε στο δρόμο όπου χρησιμοποιήθηκε σαν πύρινο οδοφράγμα στα ΜΑΤ.

Από το απόγευμα οι σημαντικότερες λαϊκές επιθέσεις είχαν σαν στόχο το Υπουργείο Δημοσίας "Τάξεως" στη γωνία των οδών Μάρνη και Γ' Σεπτεμβρίου, το λεγόμενο Υπουργείο Δημοσίας "Τάξεως" στην γωνία των οδών Μάρνη και Γ' Σεπτεμβρίου, το λεγόμενο Υπουργείο Κοινωνικών Υπηρεσιών, το Αρχηγείο της Αστυνομίας Πόλεων στην Γ' Σεπτεμβρίου και Δ' αστυνομικό τμήμα στη Σωκράτους. Μέχρι αργά το απόγευμα ολόκληρο το κέντρο της Αθήνας από τα Προπύλαια μέχρι το Πεδίο του Άρε-

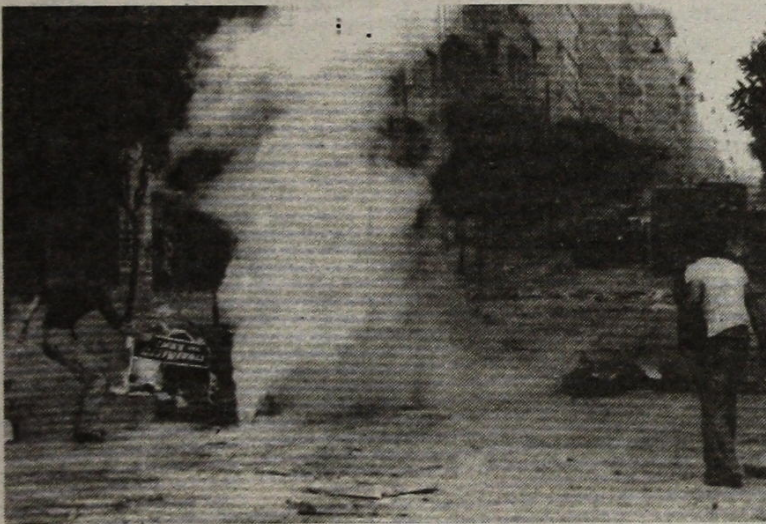
ως και από το Μοναστηράκι μέχρι το Σταθμό Λαρίσης και το Βοτανικό ελεγχόταν από τους διαδηλωτές. Στην Ακαδημία, στην πλατεία Κάνιγγος, στην πλατεία Κουμουνδούρου, στην πλατεία Καραϊσκάκη, παντού, η μία μετά την άλλη, οι αστυνομικές δυνάμεις είχαν αποδεκατιστεί από τους εργαζόμενους που συνέρρεαν διαρκώς από τις φτωχογειονιές και όλος αυτός ο χώρος ανακηρύχθηκε προς στιγμινή ελεύθερη περιοχή. Τα λεωφορεία, τα ακρηστευμένα περιπολικά, τα αναμένα λάστιχα και τα οικοδομικά υλικά, αποτελούσαν τα προσωρινά όρια της ελευθερίας. Η εξουσία από οιαδήποτε μορφή είχε εξαφανιστεί. Για πρώτη φορά ο εργαζόμενος λαός, το πεζοδρόμιο, είχε ο ίδιος το λόγο και μπορούσε να εκφραστεί ελεύθερα. Για πρώτη φορά όλοι αυτοί οι ανθρωποβοσκοί που τον εκπροσωπούσαν "μέσα κι έξω απ' τη Βουλή" και εκφράζαν τα συμφέροντά τους μιλώντας στο όνομά του είχαν εντελώς παραμεριστεί.

Εντούτοις, από αργά το απόγευμα η αντίδραση είχε επωφεληθεί της πληροφοριακής της υπεροχής. Άλλωστε γι' αυτό χτυπιούνται άγρια οι ερασιτεχνικοί σταθμοί. Με προφανή σκοπό να διασπάσουν τους εργαζόμενους και να τους κρατήσουν μέσα στα σπίτια τους στις εργοδοτικές, κόμματα, εφημερίδες, ραδιόφωνο και τηλεόραση μετέδιδαν συνεχώς ότι η Αθήνα φλέγεται εξαιτίας 1000 περίπου προβοκατόρων αναρχικών και ότι στα επείσοδια αυτά ο εργαζόμενος λαός μένει μακριά και αμέτοχος. Εκεί απάνω, από το "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ" μέχρι τον "Ελεύθερο Κόσμο" και από την "Εξόρμηση" μέχρι τη "Βραδυνή", από το ΚΚΕ μέχρι την Εθνική Παράταξη και από το ΠΑΣΟΚ μέχρι την Νέα Δημοκρατία, όλοι ήταν σύμφωνοι. Για να το λέει ο Παπανδρέου και ο Φλωράκης που είναι πάνω στα πράγματα, θα πουν οι οπαδοί τους, κάτι θα ξέρουν παραπάνω από μας. Σταυρώσαν τα χέρια μπροστά από τις τηλεοράσεις και περίμεναν να δουν τι θα κάνουν οι αρχηγοί. Πάντως από αργά το απόγευμα μέσα στο πεδίο της μάχης, οι αντιμαχόμενες δυνάμεις άλλαξαν τελείως τακτική. Μέσα σε μια Αθήνα πνιγμένη στο αίμα και τους καπνούς, οι

αύρες εισχωρούσαν όσο μπορούσαν πιο βαθιά μέσα στο απελευθερωμένο έδαφος, ξερνούσαν ότι είχαν στα σπλάχνα τους, αιχμαλωτίζουν κι έφευγαν. Από τη δική τους τη μεριά οι διαδηλωτές σκορπίζόντουσαν στις στοές και τα σπίτια και με την πάροδο του κινδύνου επανεμφανιζόντουσαν ανασυγκροτημένοι. Ταυτόχρονα, οι αστυνομικές δυνάμεις που είχαν τοποθετηθεί από το πρωί στους Σταθμούς Πρώτων Βοηθειών και τα εφημερεύοντα νοσοκομεία, αποσπούσαν από τα χέρια των γιατρών τους βαριά τραυματισμένους πολίτες που κατέφευγαν εκεί, τους έπαιρναν τα στοιχεία και τους έδερναν. Στην Παπαδοπουλοκρατία και την Καραμανλοκρατία, στο Φελευθερισμό και τη Λαϊκή Δημοκρατία, η αστυνομία εφαρμόζει πάντα την ίδια τακτική. Μεταξύ της Κα-Γκε-Μπε και της ΣΙΑ δεν υπάρχει καμία διαφορά.

Από τις 10 το βράδυ δόθηκε νέα αστυνομική εντολή να αποκλειστούν όλες οι διαβάσεις και τα στενά που οδηγούν στην πόλη και έτσι το κέντρο να απομονωθεί. Πράγματι έτσι κι έγινε. Η διαστρέβλωση της κατάστασης από τη δεξιά και την αριστερή αντίδραση και το σταμάτημα της ενίσχυσης των λαϊκών δυνάμεων του κέντρου με έμφυχο και άψυχο υλικό, η κούραση με το χρόνο των αγωνιστών και η ενίσχυση της αστυνομίας με νέες δυνάμεις αστυνομίας και χωροφυλακής από τον Πειραιά και τα περίχωρα, συντέλεσαν στον αποκλεισμό στη διάρκεια της νύχτας ολόκληρης της περιοχής του κέντρου και την εκκαθάριση του ενός τετραγώνου μετά το άλλο, με αποτέλεσμα το πρωί να πέσει στα χέρια της αντίδρασης και το τελευταίο οδοφράγμα της ελευθερίας, τα Εξάρχεια. Έτσι το παιχνίδι θα παιζόταν και πάλι μέσα στη Βουλή.

Όλος ο τύπος της επομένης μιλά για προσχεδιασμένα επεισόδια, για αριστεροχουντικούς προβοκάτορες κλπ. Τις καταγγελίες αυτές για προβοκάτορες χρησιμοποιεί περισσότερο από όλους το ΚΚΕ, όμως όλοι αυτοί που βρέθηκαν στους δρόμους της Αθήνας και αντιμετώπισαν τους μπάτσους, ξέρουν καλά ποιοι είναι οι πραγματικοί προβοκάτορες του κινήματος.

Ένα μεγάλο μέρος των οικοδόμων που είχαν στρατοπεδεύσει αναγκαστικά λόγω έλλειψης χώρου έξω από το θέατρο, δεν υπάκουσε στην εντολή κρίνοντας την τακτική των συνδικαλιστικών αρχηγών ηττοπαθή και άρχισε πορεία μέχρι το υπουργείο Απασχόλησης που βρίσκεται στην οδό Πειραιώς. Εκεί βρήκε το υπουργείο κλειστό και το Λάσκαρη σε φυγή και επέστρεψε στην Ομόνοια όπου ενώθηκε με άλλα τμήματα διαδηλωτών που έφτασαν από τις εργοδοτικές εξεγερμένες και καταλάμβαναν τις κεντρικές πλατείες και τους δρόμους της Αθήνας. Από την Ομόνοια ένα μεγάλο τμήμα των διαδηλωτών αυτών κινήθηκε προς τη Βουλή μέσω της οδού Σταδίου φωνάζοντας αντικυβερνητικά και αντικεφαλαιοκρατικά συνθήματα, όντας αποφασισμένοι αν χρειαστεί, να συγκρουστούν.

Στο ύψος της οδού Πεσμαζόγλου είχε παραταχθεί μεγάλη δύναμη αστυνομικών με εντολή να αποτρέψει κάθε εργατική προέλαση προς το Σύνταγμα. Μπροστά, στην πρώτη γραμμή

σθοφόροι του εχθρού, οι μηδισαντες δουλάνθρωποι για ένα πιάνο φακής, νεκροθάφτες της ελευθερίας κάθε λογής. Οι εργαζόμενοι ήσαν αποφασισμένοι να περάσουν. Με το τέλος της ομιλίας προσπάθησαν να διασπάσουν τον αστυνομικό κλοιό, ενώ η αστυνομία τους συνέσπρε να κατευθυνθούν προς τα Προπύλαια του Πανεπιστημίου και μόνο μια αντιπροσωπεία τους να πάει να επιδώσει ψήφισμα στη Βουλή. Οι διαδηλωτές αρνήθηκαν και με σύνθημα "εργάτες ενωμένοι, ποτέ νικημένοι", στις 12.15 επιχείρησαν μια δεύτερη σοβαρή προσπάθεια διάσπασης του αστυνομικού κλοιού, που όμως και αυτή απέτυχε.

Στις 12.25' γίνεται νέα σοβαρή προσπάθεια από τους διαδηλωτές να διασπάσουν τον αστυνομικό κλοιό. Τότε οι 50 απλοί αστυνομικοί που βρίσκόντουσαν μπροστά υποχώρησαν απότομα και το λόγο πήραν πλέον τα ρόπαλα και τα τρυφερά ακολουθούμενα από τους ουλαμούς των αστυνομικών τανκς. Το πρώτο αστυνομικό χτύπημα φέρνει

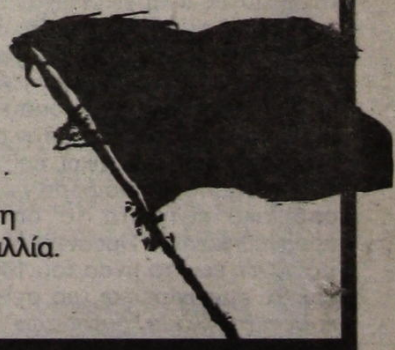
25 ΜΑΗ 1864 Αναγνώριση του δικαιώματος της απεργίας.

25 ΜΑΗ 1901 Ίδρυση της αναρχοσυνδικαλιστικής FORA στην Αργεντινή, μαζικής αναρχοσυνδικαλιστικής οργάνωσης, ανάλογης της ισπανικής CNT.

27 ΜΑΗ 1871 Μαζικές δολοφονίες κομμουνάριων από βολές του πυροβολικού των πρώων και των κυβερνητικών στο νεκροταφείο Πέρ Λεσέζ στο Παρίσι.

28 ΜΑΗ 1871 Πτώση του τελευταίου οδοφράγματος στο Τεμπλό. Τέλος της Κομμούνας του Παρισιού.

31 ΜΑΗ 1968 Αποκατάσταση της "ομαλότητας" στη Γαλλία. Τέλος του "Μάη του '68".

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΤΗΤΑ: ΨΕΥΔΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Ενα έντονα μεγάλο κίνημα, ειδικά για τις ΗΠΑ, η Ελευθεριακότητα έκανε την εμφάνισή του στην διάρκεια της δεκαετίας του 1960. Το 1971 εξελίχθηκε σε πολιτικό κόμμα κι έκανε ισχυρή την παρουσία του σε πολλές εκλογές. Κατά καιρούς η Ελευθεριακότητα αναφέρεται σαν "αναρχισμός" και κάποιοι υποστηρικτές του αυτοαποκαλούνται "αναρχικοί", όπως για παράδειγμα ο οικονομολόγος Τζέιμς Μπιουκάναν. Το πιο σημαντικό είναι ότι το έργο των Αμερικανών ατομικιστών αναρχικών (Μπέντζαμιν Τάκερ, και άλλοι), παρατίθεται από μερικούς Ελευθεριακούς. Κατά συνέπεια, μπορεί κανείς σωστά να ρωτήσει, αν η Ελευθεριακότητα είναι στην πραγματικότητα Αναρχισμός. Ποια ακριβώς η σχέση μεταξύ των δύο; Για να απαντηθεί σωστά η ερώτηση, απαιτείται μια σύνοψη της αναρχικής ιστορίας.

Η χρονολογική εξέλιξη του αναρχισμού στις ΗΠΑ, ανταποκρίνεται σ' αυτό που συνέβη στην Ευρώπη και σε άλλα μέρη. Στα τέλη της δεκαετίας του 1870 εμφανίστηκε οργανωμένο το αναρχικό κίνημα, εμπνεόμενο από έναν επαναστατικό κολεκτιβιστικό, μετα-κομμουνιστικό προσανατολισμό. Εκείνον τον καιρό, στο Σικάγο ήταν το κυριότερο κέντρο αναρχικής δραστηριότητας στις ΗΠΑ, εν μέρει εξαιτίας του μεγάλου μεταναστευτικού πληθυσμού τους. (Το Σικάγο ήταν επίσης, ο τόπος όπου συνέβησαν τα γεγονότα της οδού Χάιμάρκετ στα 1886. Ένας άγνωστος έριξε μια βόμβα καθώς η αστυνομία διέλυε μια πορεία διαμαρτυρίας. Πολλοί επαναστάτες συνελήφθησαν και άλλοι απαγχονίστηκαν). Παρά την πολιτική καταστολή, το αναρχικό κίνημα στις ΗΠΑ συνέχισε να μεγαλώνει μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1890, οπότε άρχισε να κάμπτεται. Το 1900 ο αναρχισμός ήταν φανερά σε μαρasmus. Αλλά όπως και στην Ευρώπη, η περιθωριοποίηση του αναρχισμού στις ΗΠΑ επιβραδύνθηκε προσωρινά από την έλευση του συνδικαλισμού. Ο βορειοαμερικανικός συνδικαλισμός εμφανίστηκε το 1904-1905, με την μορφή του αγωνιστικού συνδικαλισμού, τους γνωστούς *Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου (IWW)*. Οι αναρχικοί μπήκαν στους IWW μαζί με τους σοσιαλιστές. Η συμβαχή δεν κράτησε πολύ. Εσωτερικές διαφωνίες σύντομα διέσπασαν τους IWW και για κάποιο διάστημα υπήρξαν η αναρχική και η σοσιαλιστική τους έκδοση. Τελικά, με την είσοδο των ΗΠΑ στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι αναρχικοί IWW και γενικά ο αναρχισμός, βγήκαν από το κεντρικό πολιτικό σκηνικό.

Την αναρχία στις ΗΠΑ την συνιστούσαν όχι μόνο κολεκτιβιστές/συνδικαλιστές υποστηρικτές του Μπακούιν και κομμουνιστές υποστηρικτές του Κροπότκιν, αλλά και προυντονικοί μπουτουαλιστές/ατομικιστές, που περισσότερο συνεργάζονταν με τον Μπέντζαμιν Τάκερ. Άλλωστε, οι ατομικιστές αναρχικοί είχαν μεγαλύτερη ιστορία στις ΗΠΑ, απ' ό,τι οι άλλες δύο τάσεις κι όχι μόνο επειδή ο Προυντόν προηγήθηκε των Μπακούιν και Κροπότκιν. Πριν από τον Τάκερ υπήρξαν άλλοι ατομικιστές αναρχικοί, που είχαν δεσμούς με διάφορα ριζοσπαστικά κινήματα τα οποία προηγήθηκαν του Προυντόν. Από τις αρχές έως τα μέσα του 19ου αιώνα, εμφανίστηκε μια σειρά κοινοτιστικών και "ουτοπικών" αντιπολιτευόμενων ομάδων (συ-

μπεριλαμβανόμενης και της λεγόμενης του ελεύθερου έρωτα). Ο αναρχισμός του Γουίλιαμ Γκόντγουιν άσκησε επιρροή σε μερικές από αυτές, αλλά περισσότερη επιρροή άσκησε ο σοσιαλισμός του Ρόμπερτ Όουεν και του Σαρλ Φουριέ. Μετά την επιτυχία του εγχειρήματός του στην Βρετανία, ο Όουεν ίδρυσε μια κοπερατιβιστική κοινότητα στα 1825, τη Νέα Αρμονία της Ιντιάνα. Μέλος αυτής της κοινότητας υπήρξε ο Τζέιμς Γουόρεν (1798-1874), που θεωρείται ο πρώτος ατομικιστής αναρχικός. Μετά την αποτυχία της Νέας Αρμονίας, ο Γουόρεν μετατόπισε τα ιδεολογικά του πιστεύω από τον σοσιαλισμό στον αναρχισμό (το οποίο δεν συνιστά και κανένα σπουδαίο άλμα, δεδομένου ότι ο σοσιαλισμός του Όουεν βασίστηκε στον αναρχισμό του Γκόντγουιν). Αργότερα ίδρυσε την δική του κομμούνια ("Μοντέρνο Καιρό") και πρότεινε ένα ατομικιστικό δόγμα που ταίριαζε πολύ καλά με τον μπουτουαλισμό του Προυντόν, που έφτανε

από την Ευρώπη. Οι δραστηριότητες του Γουόρεν προσέλκυαν έναν αριθμό υποστηρικτών, μερικοί από τους οποίους βοήθησαν στην περαιτέρω ανάπτυξη του αμερικανικού μπουτουαλισμού. Οι σημαντικότεροι από αυτούς ήταν ο Έζρα Χέιγουντ (1829-1893), ο Γουίλιαμ Γκρήν (1819-1878) και ο Λύσανδρος Σπούνερ (1808-1887). Ο έρχομός του Εμφύλιου Πόλεμου έβαλε τέλος σε πολλά ουτοπικά κινήματα και τα πειράματά τους για κοινοτιστική ζωή. Ο ίδιος ο ατομικιστικός αναρχισμός κατέληξε να γίνει ένα δημοσιογραφικό εγχείρημα αγκιτάσις/προπαγάνδας, που είχε κάποια δημοσιότητα. Σ' αυτή του τη μορφή βρήκε την πιο εκφραστική του φωνή στον Μπέντζαμιν Τάκερ και το περιοδικό του "Λίμπερτυ". Ο Τάκερ είχε γνωρίσει προσωπικά τον Χέιγουντ και άλλους ατομικιστές αναρχικούς και υποστήριξε τον μπουτουαλισμό. Από 'κει και ύστερα, υπήρξε ο κύριος αναρχικός που ασχολήθηκε με την πολιτική του κινήματος και ήταν το καθοδηγητικό του χέρι.

Ο προυντονικός αναρχισμός που αντιπροσώπευε ο Τάκερ, στην Ευρώπη αντικαταστάθηκε σε μεγάλο βαθμό από τον επαναστατικό κολεκτιβισμό και τον αναρχοκομμουνισμό. Η ίδια πλήρης αλλαγή συνέβη και στις ΗΠΑ, αν και κυρίως σε υπομάδες μεταναστών εργατών που εγκαταστάθηκαν στις αστικές περιοχές. Γι' αυτούς τους τελευταίους μετανάστες, που τους πρόλαβε η εμφάνιση του συντεχνιακού καπιταλισμού, η επαναστατική αναρχία είχε μεγαλύτερη σπουδαιότητα απ' ό,τι ο μπουτουαλισμός. Από την άλλη, ο ατομικιστικός αναρχισμός διατηρήθηκε στις ΗΠΑ επειδή είχε την υποστήριξη ενός διαφορετικού κοινού (περισσότερο εγκατεστημένου κάπου, μεσαίας τάξης και στοιχειώδους μόρφωσης), που αντιπροσώπευσε το πρώτο ρεύμα του ιθαγενούς Βορειοαμερικανικού ριζοσπαστισμού, που αντανάκλασε αυτή την μοναδική, και γρήγορα ξεθωριασμένη, αποκεντρωμένη οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας. Αν και η ατομικιστική και κομμουνιστική αναρχία προέρχεται από την ίδια θεώρηση, οι αντίστοιχοι υποστηρικτές τους κατέληξαν σε διαμάχες, σχετικά με διαφοροποιήσεις στις τακτικές. Αλλά σε κάθε περίπτωση, η σύγκρουση μεταξύ τους επιλύονταν από παράγοντες πέρα από τον έλεγχό τους. Όπως ο αναρχοκομμουνισμός συνάντησε την

πολιτική παρακμή στην δεκαετία του 1890, το ίδιο συνέβη και με τον Αμερικανικό μπουτουαλισμό. Το βιβλιοπωλείο του Τάκερ κήκε το 1908, κάτι που τερμάτισε όχι μόνο την έκδοση του "Λίμπερτυ", αλλά επίσης και ό,τι παρέμεινε από το ατομικιστικό αναρχικό "κίνημα". Το σύνολο της αλληλεγγύης από την οποία αυτή η λογική εξαρτήθηκε, βρισκόταν ήδη υπό διάλυση.

Τι σχέση έχουν όλα αυτά με την Ελευθεριακότητα; Στην ουσία καμία, εκτός από μερικούς ισχυρισμούς που δε βρίσκουν υποστήριξη. Η Ελευθεριακότητα δεν είναι αναρχισμός, αλλά μια μορφή φιλελευθερισμού. Έχει, όμως, ένα σημείο προέλευσης που συναντάται στην κρίσιμη φάση της περιθωριοποίησης του αναρχισμού. Έτσι, υπό αυτή την έννοια, υπάρχει κάτι κοινό. Για να γίνουμε πιο σαφείς, η γρήγορη εκβιομηχάνιση των ΗΠΑ μετά τον Εμφύλιο, ήταν στενά συνδεδεμένη με μια ευμεγέθη επέκταση του αμερικανικού κράτους. Στη στροφή του αιώνα, οι τοπικές επιχειρήσεις (ιδιοκτησίες -συνεταιρισμοί) επισκιάστηκαν εν μέρει από τον εθνικό συντεχνιακό καπιταλισμό. Ο καταστροφικός μετασχηματισμός της αμερικανικής κοινωνίας που ακολούθησε την έλευση του συντεχνιακού καπιταλισμού, τροφοδότησε όχι μόνο το ριζοσπαστισμό της αριστεράς (αναρχισμό και σοσιαλισμό), αλλά και μια σημαντική δεξιά αντιπολίτευση από διαφωνούντα φιλελεύθερα στοιχεία. Τα διάφορα κοινωνικά στρώματα που συνέστησαν την καπιταλιστική τάξη, αντέδρασαν με διάφορους τρόπους σ' αυτά τα γεγονότα, τρόποι που ήταν λειτουργίες της αντίστοιχης επιδίωξής τους για κέρδος. Οι μικρές επιχειρήσεις που παρέμειναν ως τέτοιες, κατέληξαν να απεχθάνονται σε μεγάλο βαθμό το οικονομικό πλεονέκτημα που ο συντεχνιακός καπιταλισμός εξαφάνιζε για τον εαυτό του, καθώς και τις σαρωτικές αλλαγές που ο τελευταίος επέβαλλε στους γαιοκτησιακούς νόμους του αστικού ανταγωνισμού. Παρόλ' αυτά, επειδή ο καπιταλισμός είναι το *raison d'etre* ("αίτια ύπαρξης") του φιλελευθερισμού, οι ιδιοκτήτες μικρών επιχειρήσεων δεν είχαν άλλη επιλογή από το να κατηγορήσουν το κράτος για την οικονομική τους δυσπραγία, διαφορετικά μετακινούνταν σ' ένα άλλο ιδεολογικό στρατόπεδο (αντικαπιταλισμό). Έτσι, το ογκούμενο κράτος κατηγορήθηκε ως η πρωταρχική αιτία του "ξεστράτισματος" του καπιταλισμού προς τη μονοπωλιακή του μορφή κι έτσι έγινε ο αποδιοπομπαίος τράγος των παραπόνων των μικρών επιχειρήσεων. Αυτός ο συναισθηματισμός συναντάται σ' ένα μικρό σώμα λογοτεχνίας της εποχής μας. Κάτι που τώρα ορθά μπορεί να ονομαστεί πρωτο-Ελευθεριακότητα.

Δεν είναι σύμπτωση ότι η Ελευθεριακότητα έκανε την εμφάνισή της στην σκηνή και σταθεροποιήθηκε μετά από μια οικονομική ύφεση στις ΗΠΑ (την ίδια στιγμή η Κεϋνσιανή οικονομική αμφισβήτουσαν και η νεοκλασική θεωρία έκανε την επανεμφάνισή της). Η παγκόσμια ανάσχεση του καπιταλισμού, που άρχισε στα τέλη της δεκαετίας του 1960, σταμάτησε τη μονομερή επίδραση μιας συγκεκριμένης εκδοχής του φιλελευθερισμού (Λοκ-Ρουσσώ), επιτρέποντας την διάδοση άλλων τάσεων (Λοκ-Μπερκ), που αντιπροσώπευαν τα δυσχερησθέντα στοιχεία της καπιταλιστικής τά-

ξης, καθώς επίσης και τα συμφέροντα της μικρής ιδιοκτησίας. Η Ελευθεριακότητα ήταν μια όψη της επίθεσης αυτής της Νέας Δεξιάς. Εμφανίστηκε ως κάτι εν τω γεννώσθαι. Η Ελευθεριακότητα παρείχε μια απλουστευτική εξήγηση της γενικής κατάστασης σε μια ανήσυχη μεσαία τάξη, απειλούμενη από την ανεξέλεγκτη εξάντληση του καπιταλισμού και τον ογκούμενο κοινωνικό εκφυλισμό, με το να κατηγορεί το κράτος. Κι αυτή η γενική εμπιστοσύνη σε φτηνές συμπεριφορές και στάσεις εξηγεί την επιτυχία της εκλαϊκευσης της Ελευθεριακότητας από τον Ρόμπερτ Νόζικ, στο βιβλίο του "Αναρχία, Κράτος και Ουτοπία" (1974). Υπερπήδησε την κορυφή αυτού του ρήγματος αμφισβήτησης μέσα στο φιλελευθερισμό. Το βιβλίο θεωρήθηκε ερεϊστικό, ακόμη και ακραίο, από το φιλελεύθερο κατεστημένο (και από τους σοσιαλδημοκράτες, που εξημερώθηκαν από το Κράτος Δικαίου) που, ασφαλείς μέσα στην εξουσία για δεκαετίες, δέχονταν τώρα ισχυρή επίθεση από την δική τους Δεξιά. Στην πραγματικότητα, η διατριβή του Νόζικ δεν ήταν παρά "παλιό κρασί σε καινούριο μπουκάλι", ένας εκσυγχρονισμός του Τζων Λοκ.

Η Ελευθεριακότητα δεν είναι αναρχισμός. Μερικοί Ελευθεριακοί είναι πρόθυμοι να το παραδεχτούν. Για παράδειγμα, η Αϊν Ραντ, η ριζοσπάστρια ατομικιστρια απορρίπτει ρητά την κοινή ατομικότητα του Στίρνερ προς χάριν του απόλυτου ατομικιστικού φιλελευθερισμού. Επιπρόσθετα, ο Νόζικ κάνει επικριτική αναφορά στους Αμερικανούς ατομικιστές αναρχικούς και τους απορρίπτει στο σύνολό τους. Αυτή η ρητή απόρριψη του αναρχισμού είναι απόδειξη της βασικής ελευθεριακής ιδεολογίας. Μέσα στο ίδιο το κίνημα υπάρχουν διασπαστικά συμφέροντα. Υπάρχουν Ελευθεριακοί που υπογραμμίζουν θέματα του τρόπου ζωής και των πολιτικών ελευθεριών (ενίσχυοντας το "Περί Ελευθερίας" του Τζων Στιούαρτ Μίλλ). Θέλουν το κράτος έξω από την "ιδιωτική" τους ζωή, π.χ. στη χρήση ναρκωτικών και τη σεξουαλική συμπεριφορά. Άλλοι νοιάζονται κυρίως για την οικονομία. Υπερασπίζονται το λεσέ-φαιρ (της "ελεύθερης αγοράς"), τη νεοκλασική οικονομία και κατηγορούν το κράτος για την διαφθορά του "φυσικού" καπιταλισμού. Παρόλ' αυτά και οι δύο ομάδες περιφρονούν σκοπίμως το κράτος, καμιά τους δεν θέλει να κάνει χωρίς αυτό. Αυτή η θέση ελάχιστου κράτους, αρκετή από μόνη της για να εμπροδίζει την Ελευθεριακότητα να ταξινομηθεί σαν αναρχισμός, υποστηρίζεται από τους Ραντ, Μπιουκάναν, Χόππερς και Νόζικ. Περισσότερο αποκαλυπτικός είναι ο λόγος για τον οποίο οι Ελευθεριακοί υποστηρίζουν το κράτος. Πάντα επιμένουν στη διατήρηση των κρατικών καταναγκαστικών μηχανισμών του νόμου, της αστυνομίας και του στρατού. Ο λόγος απορρέει άμεσα από την αποψή τους για την ανθρώπινη φύση, η οποία είναι γνώρισμα του φιλελευθερισμού, όχι του αναρχισμού. Δηλαδή, οι Ελευθεριακοί αποδίδουν τα κοινωνικά προβλήματα (εγκληματικότητα, φτώχεια, κλπ) σε μια εγγενή κλίση των ανθρώπων, κι έτσι αποδέχονται τη διαρκή ανάγκη για "δικαιη" δύναμη, επιβεβλημένης από το κράτος. Η διαφθορά και ο εκφυλισμός της ανθρωπότητας

που πηγάζουν από τα δομικά χαρακτηριστικά της άσκησης εξουσίας, δεν αναγνωρίζεται ποτέ επειδή η Ελευθεριακότητα, όπως ο φιλελευθερισμός, υποστηρίζει πλήρως τον καπιταλισμό. Δεν αντιτίθεται στην ισχύ, συγκεντροποίηση, οικονομική ανισότητα, ιεραρχία κι εξουσία του. Η "ελευθερία" της εκμετάλλευσης της εργασίας και της συνολικής ιδιοκτησίας ανεμπόδιστα από το κράτος, είναι η πεμπτούσα του καπιταλισμού και το πιστεύω της Ελευθεριακότητας, γέννημα του φιλελευθερισμού, και όλα είναι απόλυτη άρνηση του αναρχισμού.

Τέλος, πρέπει να αναφερθούμε στη φαινομενική παρεκτροπή του Μάρρεϋ Ρότμπαρ. Ο Ρότμπαρ αντιπροσωπεύει μια μειοψηφία άποψη που πραγματικά υποστηρίζει την ολική εξάλειψη του κράτους. Όμως, ο ισχυρισμός του Ρότμπαρ ότι είναι αναρχικός πέφτει στο κενό όταν αποδεικνύεται ότι το μόνο που θέλει είναι το τέλος του ΔΗΜΟΣΙΟΥ κράτους. Στην θέση του δέχεται αμέτρητα ΙΔΙΩΤΙΚΑ κράτη, όπου το κάθε άτομο παρέχει τη δική του "αστυνομία", στρατό και νόμο ή αγοράζει αυτές τις υπηρεσίες από άλλους καπιταλιστές. Ο Ρότμπαρ δεν έχει κανένα πρόβλημα με την συγκεντροποίηση του πλούτου, γι' αυτό εκείνοι με το μεγαλύτερο κεφάλαιο αναπόφευκτα έχουν μεγαλύτερη καταναγκαστική δύναμη στην διάθεσή τους, όπως και τώρα. Επιπρόσθετα, σ' εκείνες τις σπάνιες στιγμές όπου ο Ρότμπαρ (ή οποιοσδήποτε άλλος Ελευθεριακός) προσεγγίζει τον ατομικιστικό αναρχισμό, είναι εξαιρετικά επιλεκτικός με ό,τι ξεχωρίζει. Οι περισσότερες από τις αρχές του πυρήνα του δόγματος, όντας αναμφισβήτητα αντι-Ελευθεριακές, εύκολα αγνοούνται κι έτσι ό,τι απομένει είναι ένας ερειστικός αντικρατισμός, συνδυασμένος με μια κενή ελευθερία σε μια τετριμμένη υποστήριξη του καπιταλισμού. Συνοψίζοντας, η "αναρχία" του ελευθεριακού ανάγεται σε μια φιλελεύθερη απάτη. Η κριτική του Ντέιβιντ Γουίκ για τον Ρότμπαρ, εφαρμόσιμη στην Ελευθεριακότητα γενικά, θα κλείσει αυτή την συζήτηση.

"Έξω από την ιστορία της αναρχικής σκέψης και πράξης ο Ρότμπαρ έχει αποσπάσει ένα και μοναδικό θέμα, το θέμα του ατομικισμού, ορίζει αυτόν τον ατομικισμό με ένα τρόπο ξένο ακόμη και προς το πνεύμα του Μαξ Στίρνερ ή του Μπέντζαμιν Τάκερ, των οποίων την κληρονομία, υποθέτω, θα διεκδικούσε -χωρίς να πει τίποτα για το πόσο ξένος είναι ο τρόπος του προς το πνεύμα του Γκόντγουιν, του Προυντόν, του Μπακούιν, του Κροπότκιν, του Μαλατέστα, και των ιστορικά ανώνυμων προσώπων που μέσω των σκέψεων και πράξεών τους προσπάθησαν να δώσουν στην αναρχία ένα ζωντανό νόημα. Υποκινούμενος από το θέμα, ο Ρότμπαρ κατασκευάζει άλλη μια αστική ιδεολογία."

Peter Sabatini

Μετάφραση από το αμερικανικό περιοδικό "Anarchy", τεύχος χειμώνα '95-'96. (Θα πρέπει να σημειωθεί ότι κάποιοι πολιτικοί όροι θα πρέπει να αναγνωστούν με βάση τις ιδιομορφίες του βορειοαμερικανικού κινήματος τις οποίες το άρθρο προσπαθεί να προσεγγίσει). Διεύθυνση του περιοδικού: P.O. Box 2647, Peter Stuyvesant Station, New York, NY 10009, USA.